Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Fire Fortællinger.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1855
Fysiske størrelse | Physical extent: 136 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-26.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00880 4

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fire Fortællinger.

Gamle Babele, af Leopold Kompert.

Den Blindes Krands, af Charles Dickens.

Hvad en Moder maa lide, af Henri Conscience.

Hot-Corn, af Solon Robinson.

Kjöbenhavn.

Chr. Steen & Sons Forlag.

Berlingske Bogtrykkeri.

1855.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Gamle Fabele.

Af

Leopold Kompert.

Skrigende Drenge, der just vendte hjem fra Skole, forfulgte en gammel affindig Kone over Preßburger Schloßberg. Et hjerteskærende Syn var det at see denne Kone, hvorledes hun flygtede for sine ubarmhjertige Forfølgere. En stor Pose, som hun holdt i Haanden, slog hende over Fødderne, under den smudsige Hue fremvæltede graae Haarfletninger, og fra de gustne Læber fløi Forbandelser paa Forbandelser.

— „Hendele, hvor er Dit Barn?" raabte Drengene. „Hvor har Du Dit Barn, Hendele?" Naar nu et saadant Raab hævede sig fra den jublende Flok, var det mærkværdigt at see, hvilken Forandring der foregik i den Affindiges Ansigt. Det var som om en frygtelig Storm feiede hen over det og veirede Affindighedens Skyer fra hverandre som Kortblade, og som

om Fornuften traadte stille og seirrig frem, ligesom Maanen bag Skyerne.

Opad hele det steile Schloßberg havde Drengene forfulgt den gamle Kone. Ingen havde været menneskekjærlig nok til at stille sig i Veien for dem og minde dem om deres ugudelige Færd. Overalt, hvor Menneskene lære at hade og forfølge, lader man dem uhindret gjøre hvad de ville. Saaledes vare de komne i Nærheden af Palffyhaven til det Sted, hvor begge dens grønne Porte vende ud imod Jødegaden. Som det bestandig pleier at gaae, var der ogsaa denne Gang blandt Drengene en stærk Sjæl, hvem de andre i ubevidst Underdanighed sluttede sig til, og hvad han af tilranet eller tilstaaet Magtfuldkommenhed befalede, det gjorde de. Det var den sorte Maierle, saaledes kaldet paa Grund af sin sorte Hudfarve, der ikke var synderlig forskjellig fra den almindelige Negerhud, som man af historisk anbefalet Kjærlighed endnu bestandig bringer paa de amerikanske Markeder. Den, der i dette Øieblik saae den sorte Maierle, hvorledes han med mørkerøde Kinder løb bagefter den affindige Kone og ved sine Vittigheder henrev Drengene til uudslukkelig Latter

— hans Sjæl maatte bløde i sørgelig Anelse. Man havde kunnet standse og spørge ham: „Dreng, hvorfor forfølger Du denne Qvinde? Bliv ældre, lad Erkjendelsens Furer rynke Din Pande, brænd først Dine Læber paa Samfundets Skedevand, og gaa saa hen og forfølg Afsindigheden, hvor og hvorledes Du finder den. Vi kunne levere Dig den af alle Sorter og af alle Slægter, hellige og vanhellige, aargamle og forbigaaende; vi kunne levere Dig afsindige Løver og Ørne; forfølg dem, hak Øinene ud paa dem og afstump deres Kløer!"

Men der fandtes sandsynligviis Ingen, som talede saaledes, thi den sorte Maierle vedblev at skrige og juble, saa at Jerichos Mure kunde være styrtede om, selv uden Trompet- eller Paukeskrald.

Hist ved den grønne Port, der fører ind til Haven, ligge i Almindeligheder store Steendynger, som man i slet Veir pleier at lægge hen over Snavset. Over en saadan Steendynge vilde den overgivne Dreng jage den afsindige Hendele, for at hun kunde falde derover og give Morskaben en forøget Tillokkelse.

Men det faldt anderledes ud, end den sorte

Maierle havde forestillet sig. Just i det Øieblik, da han høiere end tilforn raabte:

— „Hendele, hvor er Dit Barn?" og Drengene begeistret stemte i med, maa der Noget have frigjort sig fra den gamle Kones Sjæl, Noget, der i mange Aar som en tung Byrde havde hvilet paa den. Der fløi Noget hen over disse Træk, som man ikke kunde kalde Afsindighed, men som heller ikke var Fornuft. — Et Slags dyrisk Hævninstinkt var det vel, da hun bøiede sig ned til Steendyngen, greb en Steen og med Ryggen vendt imod sine Forfølgere kastede den fra sig. Som om Stenen havde været begavet med en Villie, som om den blev dreven frem af Qvindens Forbandelse, fløi den afsted, afsted, indtil den faldt ned i Tindingerne paa den sorte Maierle — og Maierle styrtede til Jorden.

Blod bringer til Besindelse — den røde Farve strømmer hen over Alt og udsletter de andre Grundtoner. — Da den sorte Maierle laa der med det gabende Saar i Tindingen, hvoraf en mørk Blødstrøm udgjød sig, bleve Drengene pludselig stille. Tause stode de omkring den faldne Anfører. Ingen havde Lyst til videre

at fortsætte den ædle Beskæftigelse, som de havde drevet et Øieblik iforveien. Den Affindige undløb.

Fra alle Huse strømmede Folk til. De samlede sig om den blege Dreng, hvis Kinder ikke længere vare saa sorte som før, men bleggraae, omtrent som Linned, der først begynder at bleges. Derfor kjendte Mange ham ikke og havde Møie med at udfinde den bekjendte sorte Maierle under alt det Blod, der var størknet paa Hals og paa Kinder. En ældgammel Kone, der vist over fiirsindstyve Gange havde seet Palffyhavens Træer blomstre, var ogsaa kommen til. Hun spurgte en af de Omkringstaaende med et tykt og fedt glindsende Ansigt:

— „Siig mig dog, Rebb Schmul, hvad er der paafærde, siden Folk saaledes stimle sammen?"

— „Hvad der er paafærde?" svarede Tracteur Schmul, „derhenne ligger der en Dreng i sit Blod! den gale Hendele har truffet ham med en Steen."

Men da den gamle Kone fik Øie paa den blodige Dreng, der laa paa Jorden, kjendte hun ham strax. Med et Skrig af den dybeste Rædsel slog hun Hænderne sammen over den

falmede, guldbroderede Hue og raabte med hjerteskærende Stemme:

— „Det er jo Maierle, min Sønneſøn, hvad er der mødt Dig? Hvad er der mødt ham? Der ligger han jo død og ſtum! Maierle, Maierle, ſtaa op og følg hjem med mig."

Men den ſorte Maierle rørte ſig ikke; han laa i en ſaa dyb Afmagt, at han ikke engang kjendte ſin Bedſtemoders Stemme, der dog blandt alle Menneſkeſtemmer var den, der rørte hans Hjerte meeſt. Da ſkreg og græd Bedſtemoderen, ſaa ſelv den Steen maatte have forbarmet ſig, der havde gjort hendes Sønneſøn ſaameget Ondt, og ſom endnu laa paa Jorden ved Siden af ham.

— „Hjælp ham dog, Folk, hjælp ham," ſagde hun, „ſee I ikke, at han er nærved at døe. Hav Medlidenhed med ham, han kan jo forbløde. Vee, Vee over den, ſom har gjort mig det."

— „Det ſkader ham ikke, den Dreng," trøſtede Trakteur Schmul, „han ſkulde lade Folk være i Ro; ingen Moders Sjæl er ſikker for ham, — nu veed han ſelv, hvad det er."

Et bebreidende Blik faldt fra Bedſtemoderens

Øine paa den tykke Taler; men dette ene Blik var tilstrækkeligt til at lade ham føle hele sin Uret. Med et Spring foer „Trakteur Schmul" ind i Kredsen, tog Drengen op fra Jorden og lagde ham paa sine Skuldre. Drengens blodige Ansigt hang ned paa Ryggen af ham og beskrev et langt rødt Spor, alt som han gik henad Gaden med ham.

— „Skal jeg gaae med ham til hans Fader paa Bjerget?" spurgte han Bedstemoderen.

— „Nei, nei, bær ham hellere ind til mig, Rebb Schmul!"

Den tykke Schmul gik nu stønnende med sin Byrde opad Schloßberg. Bedstemoderen fulgte ham; hun vred sine Hænder og udstødte af og til et dybt „Vee!" fra det sammensnørede Bryst, indtil Begge bleve staaende foran et forfaldent Huus, hvori den gamle Kone boede. Der bar den godmodige Schmul den blodige Dreng ind.

Det var en trist og mørk lille Stue, hvor den sorte Maierle atter slog Øinene op, takket være den Omhu og de kolde Besprøitninger, som hans Bedstemoder i rigeligt Maal anvendte paa ham. Foran Vinduet udbredte et ældgammelt Nøddetræ sine grønne Vinger og bragte

Skygge og Kølighed. I Hjørnet af Stuen stod et Skab, smykket med Skaaler og Glas. Ovenover Døren var der en Tinrække fuld af blanke og velskurede Tintallerkener. Ligeover derfor straalede paa Væggen et i en sort Træramme indfattet Papir, hvorpaa Juda's Løver vare at see, som bare Ordet „Misrach", skrevet med Kæmpebogstaver, ovenover sig. Nedenunder stod et Vers af Bibelen, men som man paa Grund af den bethydelige Høide ikke kunde læse. En gammeldags Seng med en Skammel foran, en syvarmet Lampe og et firkantet Bord, der saae ud til at være ligesaa gammelt som Bedstemoderen, udgjorde den lille Stues Meublement, ikke at tale om Fluesmækkerne, der laae paa Bordet, og en jomfruelig Kat, som kastede længselsfulde Blikke efter den lille Mælkepotte, der stod paa Kakkelovnen.

Den vilde Dreng følte sig paa engang til Trods for sine Smerter saa veltilmode, da han slog Øinene op og saae sin Bedstemoders Hænder hvilende paa sig; han følte ikke, at hendes Fingre vare knoklede, og meente, det var en blød Vifte, der kølede hans hede Blod. Han lod

hende uden Modsigelse gjøre med sig, hvad hun vilde.

Først klædte hun ham af; hun knælede selv ned paa Jorden, for at trække Støvlerne af ham, derpaa trak hun Kjole, Brenklæder og Vest af ham og lagde ham paa Sengen. Ved ethvert Stykke, som hun skilte ham af med, hvidskede hun sagte Ord henfor sig, der klang som sød Musik i Maierles Øre. Pludselig fortrak Bedstemoderens Ansigt sig til en veemodig Graad. Hun var kommen til Drengens Skjorte, over hvilken han bar sin „Arbeh Kanfes". Men i hvilken forsømt Tilstand befandt den sig ikke! Bedstemoderen opløstede jamrende sin Stemme og raabte: „Ak og Vee! hvad er det for en Tid, da Børnene ere blevne saa slette, at de bære „poßle Zizehs" (slette Skuetraade)! Hvorfor har Gud ikke for længe siden taget mig bort fra denne Verden, at jeg ikke paa mine gamle Dage skulde opleve dette Syn. Maierle, Maierle, Du er et slet Barn! hvad vilde Din „Dede" (Bedstefader) sige, hvis han vidste det? Han vilde vende sig i sin Grav og raabe Ak og Vee! over sin Sønnesøn, der er bleven saa slet. Men „Schem boruch hu" (han, hvis Navn være

lovet) har ogsaa straffet Dig, fordi Du er bleven en saadan „Posche Jisroel" (En, der er falden fra Israel) og saaledes vil det gaae Enhver, der ikke er bedre, end Du er. Vilde det være tilstødt Dig, hvis Du ikke var et slet Barn? Alt er slet, Alt er slet!"

Saaledes klagede Bedstemoderen i sin billige Smerte, og hendes Ord vilde dengang faldet i en kraftig Jordbund — hvis Drengen blot havde hørt dem, men han laa atter i dyb Afmagt. Da Bedstemoderen endelig lagde Mærke dertil, udstødte hun et Forfærdelsesskrig og styrtede over Drengen, som hun under denne Tale havde ladet synke tilbage. Kolde Overgydninger fra Vandfadet bragte atter efter nogle Øieblikkes Forløb den sorte Maierle til Besindelse. Nu klagede Bedstemoderen ikke længere; hun skyndte sig derimod at bringe Drengen rigtig i Seng. Det kostede hende nogen Møie, inden hun fik ham under Dynen. Med zittrende Hænder lagde hun Hovedpuden tilrette under ham, glattede paa Dynen, saaledes at Fødderne kom til at ligge varmt, og dækkede ham til paa det bedste.

Derpaa tog hun Nøgleknippet, der laa paa

Bordet, og lukkede det gamle Skab op med en Nøgle. Længe, længe søgte hun der. En tør Høste røbede endelig, at hun maatte have fundet den Gjenstand, som hun saa ivrig søgte efter. Det var en Reliqvie fra gamle, længst forsvundne Tider, en Reliquie, hvis fordums Besidder allerede for længe siden var bleven et Bytte for de hungrige Orme — det var hendes salig Mands „Arbeh Kanfes", Fred være med ham!

Som en duftende Rose havde Babele opbevaret den, som en duftende Rose, der i det prangende Foraar plukkes ude i Blomsterhaven. Bladviis lægger man Blomsten i en stille Bog, og nu efter mange Aars Forløb bliver den atter tagen frem og aabnet. Da aande Bladene endnu bestandig Duft, og i denne Duft bølge Fortidens fine, taageagtige Skikkelser, dem man ikke kan gribe, men kun føle.

Men Babele havde i dette Øieblik ikke Tid til at fysle med disse Erindringer. Hun syntes aldeles at have forglemt, at der engang havde existeret en vis Langlæser, hvis „Arbeh Kanfes" laa foran hende. Men dette den salig Langlæsers Efterladenskab var saa inderlig

identificeret med dets tidligere Besidder, at man allerede deraf kunde slutte sig til hans betydelige Længde. Den salige Langlæsers „Arbeh Kanses" maa ikke have været meget forskjellig fra Hans Majestæt Kong Og af Basans berømte Seng, der, saavidt vi erindre, var nogle og syrgetyve Alen lang. Den sorte Maierle kunde have faaet Kjole, Beenklæder og Vest deraf og maaskee i Nødsfald ogsaa en Kappe; men alt dette tænkte Babele ikke paa; hun tænkte kun paa, hvorledes hun skulde isøre Maierle denne herlige Amulet. Efter nogle Øieblikke lykkedes det hende, og nu laa Drengen indhyllet i sin Bedstefaders Reliquie, som i en rigtig varm Frakke.

Men det Vigtigste havde Bedstemoderen nær forglemt, thi de siirsindstyve Foraar, i hvilke hun havde seet Træerne grønnes i Palffyhaven, havde gjort Tabula rasa i hendes Hukommelse. Drengen laa nemlig barhovedet i Sengen. I høieste Grad forskrækket vidste Babele længe ikke, hvad hun skulde gjøre, og hvorfra skulde hun faae en Hovedbedækning? Drengens Hue dryppede af Blod, den kunde man dog ikke give ham paa. I den største Forlegenhed trippede

den Gamle omkring i Stuen og mumlede sagte Ord hen for sig, hvis Betydning var uforstaaelig. Paa engang opklaredes hendes Ansigt vidunderligt: hun havde fundet, hvad hun behøvede, og hvad mener man vel det var? Det var Babeles guldbroderede Sabathshue, som hun gav den sorte Maierle paa.

Drengen saae nu ud som en af hine Konger fra gamle Dage, om hvilke Sagnet fortæller, at de lagde sig tilsengs med Kronen paa Hovedet. Bedstefaderens lange „Arbeh Kanfes" omgav ham som et Kroningsgevandt, hvorpaa Remmene saae ud som Ordensbaand. Denne kongelige Dragt havde endogsaa historisk Værd, ligesom salig Keiser Carl den Stores, thi Bedstefader Langlæser og Babele havde baaret den og vare under den blevne gamle og mætte af Livet. Men Babele lignede i dette Øieblik en graahærdet frankisk Dronning, der sætter sin Sønnesøn Kronen paa Hovedet.

Det var blevet Aften. Drengen laa i den heftigste Saarfeber og phantaserede i de vildeste Drømme. Snart raabte han i en frygtelig

Tone Navnet Hendele og krøb ned under Dynen, som om han endnu engang frygtede for at blive truffen af hendes Steen. Snart indbildte han sig sagtens, at han var en „Kohn" (Præst) og stod i Synagogen og sang Velsignelsesformularen for Folket, thi han sang virkelig en af hine urgamle Melodier, hvorhos han løftede Fingeren, ligesom Præsterne gjøre det i Synagogen. Da viste atter den afsindige Hendeles skrækindjagende Ansigt sig for ham, og han opløftede det vildeste uarticulerede Skrig. Alt imellem naaede forunderligt nok Fuglenes Aftensang fra Palffyhaven derover, og Nøddetræet susede hemmelighedsfuldt, som om det vilde lokke ham og drage ham til sig.

I dette Øieblik frembød Bedstemoderens Ansigt et ubeskriveligt rørende Syn. Snart førte hun Haanden over Drengens hede Pande og vædede den med koldt Vand, snart talte hun milde smigrende Ord til ham, kaldte ham ved de sødeste Navne og sammenlignede ham med Penge, Sukker og Perler, og naar Alt dette ikke frugtede, tog hun den tykke „Sidur" (Bønnebog) og læste med høi Stemme nogle Psalmer;

Fuglene gjorde Musik dertil, og det susede i Nøddetræet.

Da lød paa engang de tre bekjendte Slag af en Træhammer paa Huusdøren. Det var Tegnet til Minchabøn (Aftenbøn), som Schulbankeren (Klokkeren) gav. Strax derpaa reiste Bedstemoderen sig og begyndte at bede i den gamle „Sidur" Hun havde vendt sig imod „Misrach" (Osten), fordi „Jeruschulaim" endnu ligger der; hun vendte og dreiede sig til alle Sider, og da hun i de atten Velsignelser kom til det Sted, hvor man bønfalder Himlens Herre om sine Syges Helbredelse, maatte hendes Sjæl virkelig have løsrevet sig fra al jordisk Tant: da talte hun saa bønligt, saa inderligt og troende, som saae hun Gud sidde paa sin Dommerstol, og som om hun forebragte ham sin Bøn Ansigt til Ansigt. Forunderligt nok, medens hun saaledes bad, tog Saarfeberen af, og Drengen laa stille og rolig i sin Seng.

Bedstemoderen bad endnu; da gik Døren sagte op, og ind traadte en smuk Pige. Babele hilste den Indtrædende med et stille Nik og vedblev at bede, thi hun maatte ikke være mafszik, det vil sige, hun maatte ikke aabne

sine Læber til verdslig Tale. Dog Drengen raabte straxt glad da han saae hende: „Golde, Golde! er det virkelig Dig!" og rakte Hænderne ud imod Søsteren, thi hende var det.

Søsteren havde sat sig paa Maierles Seng og klappede og kjærtegnede ham. Men da syntes Drengen paa engang at blive greben af en vis Modbydelighed for Golde; han rykkede sig bort fra hende og skjød den Haand tilside, som havde lagt sig beroligende paa hans hede Pande.

— „Hør," sagde han, „Du har bestemt ladet den lange Landdagsmand blive staaende udenfor Døren og har ikke dristet Dig til at tage ham med herind. Hvorfor gaaer Du ikke ud til ham, Golde? Du kan bedre underholde Dig med ham end med mig."

I den heftigste Bevægelse foer Pigen op ved disse spydige Ord, og idet hun lagde Haanden paa Drengens Læber, sagde hun med bedende Stemme:

— „For Guds Skyld vær stille, Maierle, Du gjør mig ulykkelig, hvis Du taler et eneste Ord derom."

— „Er Du det ikke allerede?" sagde Drengen med frygtelig Haan.

— „Maierle," sagde Pigen, og Taarerne trillede ned over hendes Kinder, „Du skal faae Sukkergodt af mig, hvis Du tier."

Drengen laa nogle Øieblikke i dybe Tanker, derpaa sagde han:

— „Aha, det Sukkergodt, som den Lange har givet Dig! Nei, det vil jeg ikke have, det kan Du beholde hos Dig selv. Du kan lægge alt Sukkergodt i hele Presburg for mig, jeg rører det ikke. Gaa Du bare ud til Din Jurist, han bliver nok træt af at vente."

Inderlig bad Søsteren ham:

— „Kjære Maierle, hvad Ondt har jeg gjort Dig, at Du er saa ond imod mig? Bragte jeg Dig ikke altid Frokost, naar Fader lod Dig faste, fordi Du ikke gik tidlig nok i „Schulen"? Har jeg ikke altid været god imod Dig, har jeg ikke altid givet Dig endnu Noget til Din Schabbesfrugt, og da Fa'er vilde slaae Dig, fordi Du bestod slet ved Examinationen i „Chumesch" (de fem Mosebøger), lukkede jeg da ikke Døren op, for at Du kunde slippe væk? Og nu er Du ond imod mig! Men husk paa,

Maierle, som Du handler imod mig, vil jeg handle imod Dig."

Babele havde just endt sin Bøn. Med en dyb Bøining imod Øst lukkede hun de svære Spænder paa Siderne, efterat hun først havde trykket et inderligt Kys paa det sidste Blad. Hun syntes ikke at have hørt noget af Samtalen imellem de to Børnebørn. Var det hendes Døvhed eller Bønnens Inderlighed, som havde forhindret hende deri? Maaskee begge Dele tilsammen.

Med Ærbødighed nærmede Pigen sig hende og kyssede hendes visne Haand. Men ikke som ellers hilste Bedstemoderen hende med venlige Ord; med tør Strenghed spurgte hun:

— „Hvor har Du været saalænge, Golde? Er det smukt og ret af Dig, at Du kommer saa silde og besøger Din syge Broder?"

— „Jeg har havt meget at bestille, Babe," sagde Pigen med Blikket fæstet paa Jorden, idet hun søgte at hæve Stemmen saa høit som muligt, „jeg har havt meget at sye, og der var intet Menneske hjemme."

— „Tal høiere," befalede Babele.

— „Jeg har havt meget at bestille," gjentog

Golde med smertelig Anstrængelse, for at gjøre sig forstaaelig.

Den sorte Maierle lo ved disse Ord høit og saae haanlig paa sin Søster. Denne stod som et Fortvivlelsens Billede og foldede uvilkaarlig Hænderne som til Bøn imod den ubarmhjertige Broder.

— „Og hvor er Din Fader?" spurgte atter Babele.

— „Han er reist til Marked i Tyrnau," svarede Golde.

— „Og Mama?"

— „Hun har endnu ikke været hjemme idag."

— „Saa har Golde havt en rigtig „Simches Thora" (Glædesfest)!" sagde Drengen med spottende Latter.

Længere formaaede Pigen ikke at udholde dette Angreb af hans spottende Pile. En Strøm af bittre Taarer brød frem af hendes Øine; høit hulkende kastede hun sig i Lænestolen og bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder.

— „Hvad er der iveien med Dig?" spurgte Bedstemoderen bekymret, „er Du maaskee ogsaa syg?"

— „Nei Babele," sagde Pigen, idet hun

søgte at blive Herre over sine Taarer, „men jeg frygter for Maierle, at han skal blive alvorlig syg for os. Skal jeg ikke gaae efter Chirurgen."

— „Aa Snak," meente Babele, idet hun paa en ganske eiendommelig Maade rystede paa Hovedet. „Hvem henter strax Chirurgen? Han er god, naar man ikke behøver ham. Imorgen tidlig vil Maierle nok kunne gaae i „Schulen" og sige sit „Amen" som sædvanligt. Ikke sandt, kjære Barn? Og naar han saa bliver bedre, saa faaer han Noget af mig, og hvad er det?"

— „Et stort Stykke „Gugelhop", svarede Drengen.

— „Rigtig, min Dreng," sagde Bedstemoderen med et ubeskriveligt Smil, „et stort Stykke „Gugelhop". Men hvis Maierle vil give mig sin Haand paa, at han imorgen tidlig vil være saa frisk som en Fisk, skal jeg fortælle ham en „Maisele" (Historie), saa han aldrig har hørt den smukkere. Vil Du det, mit Barn?"

Smilende rakte Drengen Bedstemoderen den ene Haand og betragtede hende med den in-

derligste Kjærlighed. Golde havde hurtig aftørret sine Taarer og rykket den gamle Lænestol hen til Sengen, paa hvilken nu Babele tog Plads. Pigen selv satte sig ved Sengens Hovedgjærde, for ikke at see Drengen ind i Ansigtet. Hun var bange for ham.

Babele begyndte.

— „For mange, mange Aar siden levede der i Presburg paa Nicolaibjerget en Mand, der var bekjendt over hele „Pehm" (Bøhmen), „Marrn" (Mähren) og Ungarn. Han hed Rebb Paltiel Wolf, og paa den hele vide Jord gives der Intet, som han ikke vidste. Det kom deraf, at Rebben Dag og Nat studerede, og naar man om Natten Klokken tolv gik forbi hans Huus, havde man kunnet see ham, hvorledes han stod og studerede i „Gemara". Til allersidst havde han lært saameget, at han aldeles ikke vidste, om han levede eller ikke. Dermed vil jeg ikke sige, at han ikke var rigtig ved sine Fem, Gud bevare mig, men han havde glemt Alt, hvad der foregik omkring ham. — Han saae altid ud som En, der er kommen ud af Graven, medens Ormene endnu have ladet lidt blive tilbage paa ham.

Rebb Paltiel Wolf havde ogsaa en Kone, og hun fødte ham en Pige. Da nu engang Rebb Paltiel sad og studerede i Gemara, hørte han Barneskrig og Graad. Da kaldte han paa sin Kone og sagde: „Esther, hvad er det for Skrig, som forstyrre mig i mine Studeringer? Da sagde hun til ham: „Rebb det er jo Dit Barn, Dit Barn, som jeg har født Dig." Og først fra det Øieblik af vidste han, at han havde et Barn.

Gud tilgive ham det, den store gudfrygtige Mand, hvis Minde være priset! han forglemte altid, at han havde et Barn. Han sørgede ikke for sig selv, hvorledes skulde han da have sørget for sit eget Barn? Det var ikke Ret af ham, thi Pigen voxede op, blev stor og smuk, og i den hele „Kille" (Menighed) talte man om Rebb Paltiel Wolfs Hendel. Kun Rebben selv vidste det ikke; han var som slaaet med Blindhed og saae ikke, hvad andre Folk saae. Hans Kone Esther døde snart fra ham. Da hun den næste Dag ikke bragte ham hans Frokost til sædvanlig Tid, undrede Rebben sig over, at Fruentimmerschulen kunde vare saalænge, thi han troede, at hun var bleven der for at

sladdre med de andre Fruentimmer; da hører han paa engang Noget græde i Stuen og seer, at det er Hendel, hans Barn. „Hvorfor græder Du, mit Barn," spurgte han hende.

„Hvorfor jeg græder," sagde Hendel til ham, „hvorfra har Du den Rift der paa Din Kjole?" Da saae Rebben paa sin Kjole, der var sønderreven fra øverst til nederst, og han mærkede nu, at hans Kone var død, og han satte sig hen at græde i syv Dage og syv Nætter.

Dengang blev der holdt Landdag i Presburg. Hvad I nu see, Børn, det var som Intet i Sammenligning med dengang. Det var Tider! Tusinder af Fyrster, Grever og Adelsmænd kom hertil i Fløiel, Guld og Perler; Jordbunden rystede, naar saadan En traadte op med Sporer og Sabel, og man fik ordentlig ondt i Øinene af at see paa saameget Fløiel og Guld. Da levede den hele Kille af Landdagen, og den hele Dag var Schloßberg fuld af Grevinder og Fyrstinder. Det smukke store Huus hist paa Bakken, som tilhører Rebb Cajim Schlesinger, blev bygget af Landdagen. Ogsaa andre Familiefædre bleve dengang rige og store, og Alt drog Næring deraf.

Rebb Paltiels Hendel stod hele den lange Dag foran Landhuset og blev ikke træt af at see paa de mange prægtige Kareter, Heste og Husarer, Fyrster, Grever og Adelsmænd. Hvergang man kom derhen, var Rebb Paltiels Hendel der. Først silde om Eftermiddagen kom hun hjem og satte Maden for Rebben, der sagde: „Hvorledes er det, Hendel, men det forekommer mig, at det allerede er langt over Middag." Men hun svarede derpaa: „Kjødet har ikke villet koge, derfor er det blevet saa silde;" og spurgte han hende: „hvor har Du været saalænge, Hendel?" svarede hun derpaa: „Jeg var jo hjemme og shede og strikkede."

Hvorfor skal jeg fortælle Eder, Børn, hvad ethvert Barn i Presburg veed. Han, hvis Navn være lovet, vil bevare ethvert Jødebarn for det, som Rebb Paltiels Hendel tog sig for. Hellige Israels Gud! hvorfor har Du tilladt dette? hvorfor har Du sendt den fromme Kille i Presburg den Tilskikkelse, at et Barn skulde forshnde sig saa haardt? Den sletteste Lastdrager paa Schloßberg havde kunnet rive Haarene af sit Hoved derover, og saadan en stor Zadik (Gudfrygtig) maatte opleve dette!

Hvad skal jeg fortælle Eder videre, mine Børn? Man saae bestandig Rebb Paltiels Hendel spadsere med en Fremmed, som gav hende smukke Sager og Klædninger, og man vidste ikke, hvorledes det gik til. Paa engang fik man det at vide, men det var for sildigt. Rebb Paltiels Hendel var fortabt, hun var bleven .. Gud tilgive hende!"

Et Skrig fra Pigen, der hidtil havde siddet ved Sengens Hovedgjærde uden at yttre et Ord, afbrød her paa engang Bedstemoderens Fortælling. Men Drengen laa stiv og ubevægelig, og hans Ansigt bar Præg af den mest anstrengte Opmærksomhed.

Babele vedblev:

— „I kunne let forestille Eder, Børn, hvad man i Presburg sagde til det, som Rebb Paltiels Hendel havde taget sig for. Længe fortaug man det for Rebben, fordi man tænkte, at han nok selv vilde see det, men saa kom det ud paa en Maade, som Ingen havde anet.

Paa „Schabbes Tschuba" (Bodsløverdag) prædikede Rebb Paltiel Wolf i „Schulen" og talte om Verdens Slethed, og hvorledes Folk nu ikke længere ere som forhen. Dengang var

der en vis Løb Goldstein i Killen, om hvem Folk sagde, at han paa den hellige Sabath red omkring og handlede; paa ham viste Rebb Paltiel Wolf i sin Prædiken med Fingeren og sagde, at den hellige Stad Jeruschulaim var gaaet tilgrunde formedelst saadanne Mennesker, og at vi endnu vare blandt Fremmede, fordi saadanne Mennesker befandt sig iblandt os. — Da Folk gik bort fra Prædikenen, sagde de til hinanden: Løb Goldstein fik idag ret sin Bekomst af Rebben, hvorfor er han ogsaa saadan en „Posche Jisroel"?

Det havde Løb Goldstein hørt, og den næste Dag gik han til Rebben, og da han var et ondt Menneske, der hverken brød sig om Gud eller Verden, sagde han til ham: „Tilgiv mig, Rebbe, I har igaar i Eders Prædiken udskjældt mig for et slet Menneske og en Posche Jisroel. Endnu engang, tilgiv mig det, Rebbe, jeg er en stor „Amhorez" (Ignorent) og I er en Rebbe — men saameget veed jeg dog, at Rebb Paltiels Hendel om fjorten Dage vil gjøre en Mihle (Omskjærelse)."

Gud tilgive mig mine Synder! Hvilket et Slag for Rebben! Slaget traf ham ogsaa øie-

blikkelig, først paa Tungen og siden i Hjertet! Den næste Morgen var han død! Først da Dødskampen kom over ham, fik han atter ligesom ved et Vidunder Talens Brug. Ved hans Seng stod Hendel og udgjød bittre Taarer. Da reiste Rebben sig op, udstrakte Haanden og sagde til hende: „Jeg er vis paa, at Du vil blive en Spot for Børn og Børnebørn; føde skal Du, men Dit Livs Frugt skal blive borttagen af Benemmerinderne, Du skal ingen Glæde have af Dit Barn, Du skal ikke kjende det, Du skal ikke vide noget af det!"

(Benemmerinder ere en Slags Ammer, som staae i Forbindelse med onde Aander og tage Børnene bort fra de fødende Qvinder. Hvor en saadan Benemmerinde viser sig, dør Barnet eller faaer en legemlig Skade; undertiden lægge de Vanskabninger istedenfor de nyfødte Børn. Hos Barselqvinderne selv saae de Melken til at stige til Hovedet, fremkalde Feber, Afsindighed, ja endogsaa Død; hvor man ikke kalder paa dem, snige de sig ind igjennem Nøglehullet; ogsaa som Katte med grønne funklende Øine har man seet dem, og hvor man ikke strax driver et saadant Dyr bort med et vældigt Slag

af et Kosteskast, opstaaer der Ulykke i Huset. For nu at beskytte sig imod saadanne Benemmerinder, gaaer man i Fødselens Øieblik til en Rebbe og lader sig give en Slags Talisman af ham. Denne bestaaer i nogle Blade beskrevet Papir, hvorpaa sees Davids Skjold tilligemed nogle kabbalistiske Sprog, hvis Begyndelsesbogstaver skulle være et kraftigt Præservativ imod saadanne onde Aander. Omkring disse Sprog staaer en af Kong Davids Trappepsalmer. Disse Blade blive ophængte over Døre og Vinduer i Barselkonens Stue og forblive der saalænge, som hun maa holde Sengen. Hos Drengebørnene lægger man om Natten den Kniv under Hovedet paa dem, hvormed de den næste Dag skulle indlemmes i Nationen; man maa ogsaa holde Vagt hos dem hele Natten og bede, hvortil man medtager en Rebbe. Fadderen, som bærer Barnet til Omskjærelsen, maa ofte om Natten see efter, om der ikke tilstøder Barnet et Uheld.)

— „Fra dette Øieblik," vedblev Babele, „havde Rebb Paltiels Hendel ikke en glad Time mere. — Hun græd næsten Øinene ud, men hvad hjalp det? Paa engang var hun forsvun-

den. Da sagde Nogle: hun har kastet sig i Donauen, Andre meente at have seet hende paa det „gode Sted" (Kirkegaarden), hvor hun havde ligget og grædt paa sin fromme Faders Grav. Men alt dette var ikke sandt. Her i denne Stue, hvor jeg fortæller Eder denne „Maisfele" (Historie), boede hun, og her blev hun saalænge, indtil hun kom i Barselseng. — Hun havde en Tante, der sendte hende Noget at spise, men selv kom hun aldrig til hende, thi hun vilde have forsyndet sig, hvis hun havde rørt ved hende.

Da Tiden til hendes Nedkomst var kommen, blev Hendel overfalden af stor Angest og Frygt. Over hele Schloßberg kunde man høre hende skrige baade Dag og Nat. Saa ynkelig græd og skreg hun, at man troede, det havde været ude med hende. Den tredie Dag blev det stille, thi hun havde født et Barn, og det var en Dreng. — Da dette Smertens Barn var kommet til Verden, trykkede hun det længe op til sig og sagde: „Min døde Fader har forbandet mig og sagt, at jeg skulde blive til Spot for Barn og for Børnebørn, at jeg skulde føde, men at mit Barn skulde blive taget bort af

en Benemmerinde. Men det skal ikke skee!" Og hun vaagede trolig over Barnet og beholdt det hos sig tre Dage og tre Nætter, fordi hun bestandig var bange for, at Benemmerinden skulde komme og tage Barnet fra hende. Men længer kunde hun ikke holde det ud. — Den tredie Nat faldt hendes Øine til af sig selv saa fast, som om de vare lukkede i Laas. Da forekom det hende, at en hvid Kone, der saae ud som En, der var iført „Tachrichim" (Liigklæder), traadte hen til hendes Seng og tog Barnet ud af hendes Arm. Men hun kunde ikke staae op, hendes Fødder vare ligesom af Bly; hun kunde ikke raabe, og Ordene bleve siddende fast i Halsen paa hende. Da raabte hun endelig af sammenpresset Bryst: Adonai Elohim! og strax sprang hendes Øine op, og hun saae, hvorledes Benemmerinden allerede ilede henimod Døren med Barnet. Hellige Jisroels Gud! Da sprang hun ud af Sengen, som hun var, med bare Fødder og forfulgte den hvide Kone lige til Døren. Der naaede hun hende og sloges med hende, indtil hun maatte lade Barnet falde og forsvandt.

Den næste Dag saae man paa Schloßberg en ung Kone, som skrigende løb op og ned og raabte: „Hvor er mit Barn, mit Barn, mit Barn?" Det var Rebb Paltiel Wolfs Hendele, den skjønne Hendele, der om Natten var bleven afsindig. Man havde fundet hende paa den kolde Jord og Barnet ved Siden af hende. Hun var som død! Da Doctoren aarelod hende, kom der frisk rødt Blod, men Besindelsen kom ikke igjen. Sit Barn kjendte hun ikke mere. Siden den Dag har hun søgt det overalt, og saaledes er det, som Rebben havde sagt i den sidste Time, gaaet i Opfyldelse."

Babele taug udmattet. Man hørte kun en sagte Hulken; den kom fra den unge Pige.

Pludselig stod Golde op, nærmede sig Bedstemoderen og kysede heftig hendes visne Hænder. „Gud den Almægtige staae mig bi!" sagde hun. „Jeg vil ikke blive som Hendele. God Nat, Babele," og grædende vaklede hun ud af Døren.

Det var blevet Nat. Drengen laa atter i vild Saarfeber og syntes at omtumles af frygtelige Drømme. Babele havde tændt Lys og

bad ved dets Skin stille og ivrig i „Sidur", som hun atter havde taget frem. — — Bed, gode Babele, bed! Du har To at bede for: for det ene Barnebarn, at det maa blive legemlig rask, for det andet, at baade Sjæl og Legeme maa frelses fra det, der er værre! — — —

Den Blindes Krands.

Af

Charles Dickens.

— „Min Søn, min stakkels blinde Søn!“ Dette sorgfulde Udraab undslap Fru Owens Læber, da hun laa paa det Leie, til hvilket en langvarig, tærende Sygdom havde fængslet hende, og hvorfra hun kun altfor vel vidste, at hun aldrig mere skulde reise sig.

Hendes Søn, Enkens eneste Barn, der udelukkende var Gjenstand for al hendes Omhu og Kjærlighed, knælede ved hendes Side; han trykkede sit Ansigt mod hendes Hovedpude, thi først i dette Øieblik havde hans Moder i en fortrolig Samtale meddeelt ham hele den sørgelige Sandhed og fortalt ham, at hun snart maatte døe. Han havde vaaget over hende, haabet og skjælvet i lang Tid, men han havde aldrig villet give den Tanke Rum, at det var muligt, at hun kunde forlade ham; hendes blege

Kinder og hendes tilsløredе Blik kunde ikke aabenbare Sygdommens Fremskridt for ham, og saa længe som han hørte den elskede Stemme, saa længe som hendes Haand endnu trykkede hans, nærede han Haab om, at hun vilde komme sig.

Han havde været blind fra sit tredie Aar; en Lynstraale havde aldeles berøvet ham Synet. En dunkel Erindring om hans Moders Ansigtstræk, om hendes glindsende Haarfletninger og bølgende hvide Dragt, var et af de faa Minder, der knyttede sig til den Tid, førend Alt var blevet mørkt for ham.

Drengen voxede op, høi, slank og smuk, med mørke, tankefulde Øine, der ikke bare Spor af at have mistet Seekraften; alvorlig, men ikke sørgmodig, tankefuld og enthusiastisk gjengjeldte han sin Moders Omhu med den dybeste Ærefrygt og Ømhed. I hans Barndoms første Aar boede de i Nærheden af en Landsby ved Kysten i en af Englands smukkeste Egne, og paa dette Sted havde de nu atter taget Ophold, efterat hans Opdragelse var tilendebragt.

Uanseet den Deeltagelse, som Folk altid pleie at vise en Blind, vare Enken og hendes Søn

stedse kjærkomne Gjæster, paa Grund af deres fine Takt og sjeldne Dannelse. Fru Owen havde læst meget, for at være istand til at undervise sin Søn; men skjøndt hun stod høit over sine Omgivelser, traadte hendes store Aandsevner dog i Skygge i Sammenligning med de sande qvindelige Dyder, den Kjærlighed, Blidhed og Velvillie, der besjælede hende, — og Gud hjælpe den Qvinde, hos hvem disse Dyder ikke staae høit over enhver aandelig Begavelse!

Naar de spadserede sammen, tog hans Moder ham under Armen; det var han stolt af, den Tanke var ham kjær, at hun kunde støtte sig paa ham, og i den seneste Tid pleiede mangt et medlidende Øie at følge Enken i den sorte Dragt, som hun nu altid bar, og den høie blege Søn, til hvem hun saa tillidsfuldt lænede sig, som om hun ved et kjærlighedsfuldt Bedrag vilde overbevise ham om, at han virkelig kunde tjene hende som Støttestav, uagtet det dog var hendes Livskraft, der svandt hen. Men lidt efter lidt bøiede Moderens Skikkelse sig, hendes Skridt bleve tungere, og hendes tiltagende Svækkelse afprægede sig i hendes Træk.

Spadseretourene hørte op, og snart var hun saa svag, at hun ikke kunde forlade Sengen, undtagen naar hun blev baaren ud i Havestuen og lagt paa en Sopha ved et aabent Vindue, hvor vilde Roser klyngede sig op af Muren, og hvor de oplivende Solstraaler opfyldte Alt med Glæde, undtagen hendes af mørke Anelser nedtyngede Sind og den angstfulde Søn, der aldrig forlod hendes Side. De fik ofte Besøg af Venner, som med Bekymring saae Sygdommens Fremskridt og hørte den Blinde idelig spørge dem, om de ikke syntes, at hun var lidt bedre — blot en lille Smule bedre, end da de sidste Gang saae hende.

Men Ingen var dog saa velkommen, og Ingen udbredte saamegen Trøst og Opmuntring i Sygeværelset som Marie Parker, en livsglad, nittenaarig Pige, en af Egnens Skjønheder, der blev beundret og elsket af Alle, der kjendte hende. Fru Owen havde vugget Marie paa sit Skjød, og Edvard pleiede at flette Kurve og binde Krandse til hende, da han var en Dreng paa tolv Aar, medens hun som en lille sexaarig Fee stod ved Siden af ham, for at beundre hans Færdighed, som hun ikke kunde

satte, da han var blind. Ingen af hans Barndoms Legekammerater ledede ham med saamegen Omhu som Marie eller syntes at have saa høie Tanker om hans aandelige Overlegenhed; hun vilde ikke deeltage i de Lege, fra hvilke han paa Grund af sin sørgelige Skjæbne var udelukket; hun sad imidlertid i hele Timer og lyttede til de mangfoldige Historier, som han havde lært udenad, eller som hans egen Phantasi satte ham istand til at digte.

Aarene bragte ingen Forandring i deres fortrolige Samliv. Marie indviede ham i den unge Piges Hemmeligheder, Planer og Drømme, ligesom hun havde betroet ham sine barnlige Sorger og Glæder; hun bad ham endnu stedse om at recitere sine Yndlingsdigte eller stod ved Siden af ham ved Claveret og opgav ham Themaer, hvilke han paa hendes Opfordring varierede over. Hvor blomstrende Marie end var, skjøndt hun var Sjælen i ethvert Selskab, skjøndt Glæden og Livslysten straalede ud af hendes Øine, kunde ingen Hylding bringe hende til at forglemme ham, og mangen Aften sad hun flere Dandse over, for at passiare med

den kjære Edvard Owen, der vilde blive saa bedrøvet over enhver Tilsidesættelse.

Hun besøgte hans syge Moder daglig; uagtet hendes Deeltagelse for Fru Owens tiltagende Lidelser kastede en Skygge over hendes Livsglæde, øvede hendes Nærværelse dog saa velgjørende en Virkning, at al Sorg og Kummer syntes at forsvinde, saasnart hun traadte ind af Døren. Den blinde Edvard fæstede altid sine Øine paa hendes straalende Ansigt, som om han kunde føle dets mageløse Indflydelse.

Hans Moder havde med moderlig Skarpsynethed lagt Mærke til alt dette, og den Dag, da hun, styrket ved sin Kjærlighed, havde paataget sig at meddele ham den Efterretning, som ingen Anden kunde bringe over sit Hjerte at meddele ham, talte hun ogsaa om Marie og om det dunkle, dristige Haab, hun altid havde næret, engang at see hende som hans Hustru.

— „Nei, nei!" udbrød den Blinde. „I den Tanke gjenkjender jeg Dig ikke, kjæreste Moder. Hvorledes kunde Du ønske, at see hende i Ungdommens og Skjønhedens fagreste Vaar opoffret for mig! Skulde Marie, saaledes som

som Du har beskrevet hende for mig, og saaledes som hendes Billede staaer i mit Hjerte, lede og understøtte et Menneske, som ikke kan foretage det ringeste Skridt for at forsvare hende, hvis Hjælpeløshed alene i hans Medmenneskers Øine vilde være det Skjold, bag hvilket hun kunde finde Beskyttelse! Vilde Du have, at man skulde ynke hende — vor yndige Marie blive en Gjenstand for Medlidenhed — som den Blindes Kone, nei, aldrig Moder!"

— „Men Eduard — hvis hun elsker Dig, som jeg er overbeviist om ..."

— „Elske mig! Ja, saaledes som Englene elske de Dødelige, som en Søster elsker sin Broder, som Du elsker mig. Og paa Grund af denne hendes velgjørende Kjærlighed og ømme Deeltagelse kunde jeg knæle for hende og kysse den Jord, hun betræder. Men troer Du, at jeg vilde gaae videre, selv om Du bønfaldt hende om at ægte Din blinde, forladte Søn, og selv om hun af Medlidenhed sagde Ja, troer Du, at jeg vilde modtage hendes Haand paa slige Betingelser, og selv paalægge hende den Lænke, som hun havde samtykket i at bære? Ak, Moder, jeg veed, hvad Du har været for

mig, Dit Liv har været en Række af Opoffrelser for min Skyld, dets tause Lære skal bære Frugt! Sørg ikke saa bittert for mig. Gud har været meget naadig imod mig, da han skjenkede mig saadan en Moder; lader os stole paa, at han ogsaa for Fremtiden vil holde sin Haand over mig."

Ak, hans stakkels forpinte Hjerte førte saa modigt et Sprog og søgte at trøste den bekymrede Moder, medens Alt dog var saa mørkt, saa mørkt for ham.

Hun reiste sig op i Sengen, slyngede sine svage Arme om hans Hals og lyttede til den usigelige Kjærlighed, Tro og Haab, som hendes Søn var stærk nok til at udtale, for at oplive hendes Sind. I hiin Time begyndte hun at faae sin Løn; i Eensomhed, med christelig Taalmodighed, Hengivenhed og Trofasthed havde hun saaet, og i Dødens Stund høstede hun den herlige Frugt.

I nogle Minutter forbleve de tause; udmattet, men fattet lagde hun sig tilbage i Sengen, medens han sad ved hendes Side og holdt hendes Haand i sin; han troede, at hun sov, og lyttede ængstelig til hendes Aandedræt, der

forekom ham at være tungere end sædvanligt. En Raslen hørtes mellem Blomsterne udenfor Vinduet, og et smilende, ungdommeligt Ansigt kiggede ind.

— „Tys!" sagde Edvard, der kjendte hendes Gang. „Tys, Marie, hun sover!"

Maries Kinder blegnede, og Smilet forsvandt, da hun lydløst traadte ind i Værelset. „Ak Edvard, Edvard, hun sover ikke, hun er meget, meget syg."

— „Marie, søde Marie," sagde den døende Kone, der kun med Anstrengelse var istand til at tale. „Jeg har havt saa herlig en Drøm; men jeg har sovet altfor længe. Det er mørkt. Lad dem bringe Lys. Edvard, jeg kan ikke see Dig mere."

Mørkt! og Solen skinnede dog saa klart. Gravens Skygge lagde sig allerede over hendes Aasyn.

Værelset gjenlød nu af flere Menneskers Trin, og Mange stode rundt omkring Dødsleiet; men den Blinde hørte Intet — havde ikke Sands for andet, end for det tunge Aandedræt, for den Haand, der skjælvede i hans og for den Døendes ofte afbrudte Ord.

— „Edvard ... min dyrebare Søn ... fat Dig ... jeg haaber ... Gud er i Sandhed barmhjertig!"

— „Ak Edvard, vær ikke saa sønderknuust. Jeg kan ikke taale at see Dig græde. Vær rolig for hendes Skyld — og ogsaa for min Skyld!" Marie knælede ved hans Side og søgte at dulme den tause, til Fortvivlelse grændsende Sorg, som hun forfærdet var Vidne til.

Atter hengik nogle Øieblik, i hvilke ingen Lyd afbrød den herskende Stilhed; Fru Owen slog igjen Øinene op og saae Marie, der knælede ved Edvards Side. Dette Syn stod i Samklang med de Tanker, der havde beskjæftiget hende, og et Smil opklarede hendes Træk.

— „Mit Ønske, min Bøn er gaaet i Opfyldelse. Begge mine Børn staae ved min Side i Dødens Stund. Kys mig, Marie, min Trøst og mit Haab! Edvard, kom nærmere, endnu nærmere! Jeg har bedet Herren saa mange Gange om at holde sin beskjærmende Haand over Dig — han har bønhørt mig!" Og medens det Billede af den smilende Fremtid, som det forundtes hende at skue, stod klart for hendes Blik, udfoldede hendes jublende Sjæl sine Vin-

ger og kjendte nu hverken til Sorg eller Taarer. — —

Det var nu fire Maaneder siden Fru Owen døde, og hendes Søn opholdt sig endnu stedse paa Skovgaard, som tilhørte Maries Fader, Oberst Parker, og som omtrent laa en halv Miil fra Edvards ensomme Hjem; efterat hans første Sorg havde lagt sig, havde han ladet sig overtale til at flytte derhen.

Oberst Parker og hans Kone vare godlidende Folk, og Edvard Owens eiendommelige Stilling vakte deres inderligste Deeltagelse; derfor havde de Intet imod, at deres Børn helligede ham deres Tid og søgte paa enhver mulig Maade at lindre hans bittre Smerte. Men hvor god hele Familien end var imod ham, var hele Familien dog for Intet at regne i Sammenligning mod Marie, som altid gjorde Fordring paa at ledsage ham, naar han spadserede, som ikke vilde lade sig sit Privilegium at læse for ham berøve af Nogen, og som ogsaa pleiede at sidde taus og agtpaagivende ved hans Side, naar han var altfor bedrøvet til at nære Interesse for hvad hun læste, hvilede sit trætte Hoved mod Stolerygen og følte

hendes Nærheds dulmende Indflydelse. Da han lidt efter lidt atter tog fat paa sine vante Beskjæftigelser, sad hun i hele Timer og lyttede til hans Claveerspil. Undertiden opgav hun ham atter Themaer, ligesom hun tidligere havde været vant til, undertiden bad hun ham om at hjælpe hende med en vanskelig Passage, og lære hende at udføre den med det rette Udtryk og Følelse. Naar de læste sammen — hvilket efterhaanden skete med større Regelmæssighed — betragtede hun sig som den, der burde være ham taknemmelig; hun stolede paa hans Skarpsindighed og lyttede til hans Meninger, uden at føle nogen Træthed eller have nogen Anelse om de Tjenester, hun ydede ham.

En Dag sade de sammen i Bibliotheket; efterat hun i nogen Tid havde læst for ham, bad Edvard, der frygtede for, at hun var træt, hende gjentagne Gange om at høre op.

Hun svarede overgiven: „Lad mig om det, Edvard! Det er jo saa morsomt at læse en Bog sammen med Dig; Du gjør saadanne træffende Bemærkninger, forstaaer at udpege de smukkeste Steder og at forklare, hvad der er vanskeligt, saa at jeg lærer mere, end naar

jeg læser en halv Snees Bøger alene. Jeg bliver flink, kan Du troe, efter at vi nu have begyndt vore Studeringer for Alvor."

— „Kjære Marie, siig snarere tilendebragt; thi Du veed jo, at det maa snart være forbi; næste Uge bliver jeg nødsaget til at vende tilbage til mit eget Hjem. Jeg har allerede for længe misbrugt Din Faders Gjestfrihed, Forekommenhed og Velvillie."

— „Vil Du forlade os, Edvard," sagde hun med blussende Kinder og taarefyldte Øine. „Det er for snart."

— „For snart? Hvor længe jeg end opsatte det, maatte Adskillelsens Time jo dog engang slaae, og er det mandigt saaledes at gyse tilbage for det, der baade bør og skal skee? Jeg skal nu for Alvor betræde min Livsbane, og hvorledes vil det gaae mig, naar jeg allerede vakler ved det første Skridt? Jeg har bragt alt i Orden: Herr Glen, vor Præst, har en Fætter, der er Skolelærer; han ønsker uforstyrret at nyde Landluften. Jeg har formaaet ham til at boe hos mig; han vil læse for mig og holde mig med Selskab. Næste Uge kom-

mer han, og saa, Marie, saa siger jeg Skovgaard Farvel."

— „Nei, ikke Farvel; Du maa tidt og ofte besøge os, og jeg maa læse for Dig, medens Du vedbliver at være min Lærer og henleder mine Tanker paa langt mere ophøiede Anliggender, end jeg tidligere bekymrede mig om. Og vore Spadseretoure — ak Edvard, vi maae endnu engang imellem fra Bakkerne betragte Solens Nedgang med hinanden. Du lærte mig først at forstaae dette herlige Syn. Jeg fortalte Dig om Farvespillet paa Himlen, paa Havet og paa Skibene med deres glindsende Seil, men Du bragte Harmoni og Liv ind i Landskabet, lærte mig at elske det og overbeviste mig om, hvor kold og ufølsom jeg tidligere havde været."

— „Ak, Marie," sagde Edvard sørgmodig, „ved Din Side er jeg ikke længer blind!"

Den Bog, som hun havde læst i, faldt ned fra hendes Skjød, hun skjælvede, og hendes Kinder bleve afvexlende blege og røde, idet hun blufærdig lagde sin Haand paa hans Arm; usigelig Ømhed, Høiagtelse og Medlidenhed bevægede hendes Hjerte.

— „Edvard, ligeoverfor os maa Du forblive uforandret; Din nye Selskabsbroder maa ikke gjøre Dig fremmed for Dine ældste og bedste Venner — Din Moders Venner! Lad mig altid forblive Din Elev, Din Veninde, — Din — Søster!“

— „Ja, hvor skulde jeg finde Trøst og Haab uden hos Dig? Du vil være min Søster, ak ja, min Søster! Gjentag dette blide, kjære Ord, Marie,“ sagde han, idet han greb hendes Haand, kyssede den lidenskabelig og holdt den et Øieblik i sin. Men derpaa slap han den pludselig og sagde med forandret Stemme: „Du vil være min Søster og Veninde! ja, indtil en Anden kommer og gjør endnu større Fordringer; saa mister jeg min Marie for bestandig!“

Hun foer tilbage, men hendes Svar døde paa hendes Læber, og han kunde ikke see hendes taarefyldte, bønfaldende Øine. Han tog feil af Grunden til hendes Tilbageholdenhed og søgte atter at gjenvinde sin Fatning.

— „Husker Du, Marie, hvor ærgjerrig og romantisk Du var som Barn, og hvor fuldt og fast Du var bestemt paa i det mindste at blive Hertuginde ...“

— „Og hvorledes Du pleiede at drille mig ved at sige, at Du kun vilde komme til mit Slot, forklædt som en omvandrende Troubadour, og at Du aldrig vilde tage Plads ved vort Taffel imellem mig og Hertugen. Jo, det husker jeg meget godt; hvilke taabelige Børn vare vi ikke! Men nu har jeg faaet bedre Forstand; min Ærgjerrighed er i alt Fald ikke mere af en slig Beskaffenhed."

— „Af en slig Beskaffenhed? Til hvilket Maal stræber den da nu?"

— „At vinde Kjærlighed," sagde Marie med Varme; „jeg vil vinde hele Din Kjærlighed, al den Hengivenhed og Tillid, som en ædel Mand kan føle — jeg vil have Overbeviisning om, at det Bryst, ved hvilket jeg hviler, ikke rummer nogen anden Tanke, end Tanken om mig — jeg vil være vis paa, at jeg trods alle mine Feil og Luner bliver elsket for min egen Skyld, og ikke for den Smule Skjønhed, som man vil paastaae, at jeg er i Besiddelse af."

Edvard sprang op af Stolen og gik frem og tilbage i Værelset, som han paa Grund af sit langvarige Ophold i Huset var bleven fortrolig med. „Marie," sagde han omsider, „Du er

uretfærdig mod Dig selv. Det Ansigt, som Du sætter saa ringe Priis paa, maa være skjønt, thi det er jo et Aspræg af Din Sjæl; jeg har saa ofte fremtryllet Dit Billede for min Phantasi, jeg har saa ofte bedet Gud om kun et eneste Øieblik at skjænke mig Synet, for at kunne fortabe mig i Beskuelsen af Dig. Den dunkle Erindring om min Moder, saaledes som jeg sidste Gang saae hende i min Barndom, svæver forbi mig, naar jeg tænker paa Dig, og Dine gyldne Lokker ere omgivne af den samme Glands, der opliver vort Sind, naar Solen skinner."

— „Ak, Edvard, det er bedre, at Du ikke kan see mig, saaledes som jeg virkelig er. I saa Fald vilde Du ikke elske mig ... jeg mener ikke tænke paa mig — saa meget."

— „Dersom jeg blot kunde see Dig, saaledes som Du vel seer ud paa Ballet iaften, er jeg overbeviist om, at jeg aldrig oftere skulde klage."

— „Ballet iaften! det havde jeg aldeles forglemt; jeg vilde ønske, at Moder tillod mig at blive hjemme. Jeg bryder mig slet ikke mere om saadanne Fornøielser; — saa bliver Du jo overladt til Dig selv, Edvard, og det forekom-

mer mig at være saa ukjærligt og hjerteløst!"

— „Marie," sagde en af hendes Søstre, som i dette Øieblik aabnede Døren til Bibliotheket, „see engang hvilke deilige Blomster man har sendt os. Kom, Edvard, Du maa ogsaa see dem."

De vare saa vante til at betragte ham som et Medlem af Familien og til at see ham bevæge sig med saamegen Lethed, at de ofte glemte, at han var blind.

Blomsterne vare sjeldne og smukke, men Giveren havde ikke nævnt sig. Pludselig udbrød en af Søstrene leende: „Jeg veed, fra hvem de komme! jeg veed, fra hvem de komme! Det er fra Edvard! Han har hørt os tale om Ballet iaften og har sendt Bud efter Blomsterne til os. Kjære, gode Edvard!" og de vare alle enige i at rose og takke ham, alle med Undtagelse af Marie, som taus havde fjernet sig fra dem.

— „Og synes Marie ikke om sine Blomster?" sagde Edvard spørgende og vendte sit Hoved om i den Retning, hvor hun stod.

— „Nei," svarede hun sørgmodig, „jeg synes hverken om Ballet, eller om at Du har tænkt

paa at smykke os til det. Hvad troer Du, jeg bryder mig om det Bal!"

— „Betragt engang disse yndige Roser!" sagde den ældste Søster, medens de deelte Blomsterne imellem sig; „vilde en Krands af dem ikke klæde Marie godt?"

— „Jo, jo," svarede Edvard med Varme, „og lad mig flette den til hende! Du veed, Marie, at det forstaaer jeg mig netop paa; Du var stolt af at bære mine Krandse, da Du var en lille Pige. Vil Du stole paa min Færdighed?"

— „Ja gjerne, hvis Du virkelig ønsker det, hvis det Arbeide ikke forekommer Dig at være altfor ubetydeligt," sagde Marie blidt, idet en vis Forlegenhed afløste hendes sædvanlige Freidighed og Frimodighed. „Men det Hele maa forekomme Dig at vidne om saamegen Letsindighed, stakkels Edvard," sagde hun, og uden at oppebie hans Svar ilede hun op paa sit eget Værelse, som hun ikke forlod, førend Familien samlede sig om Middagsbordet. Imidlertid udførte Edvard sit selvpaatagne Hverv, imedens han sad taus mellem Søstrene, der for-

ventningsfulde underholdt sig med hinanden om de Glæder, som Aftenen skulde bringe.

Strax efter Middagsmaaltidet stod den store, gammeldags Dagligstue paa Skovgaard tom; der skulde prøves Toilette og kjøres to Mile, førend Fru Parker og hendes tre smukke Døttre kunde træde ind i Balsalen. Edvard befandt sig alene i Værelset; han sad ved Claveret og lod tankeløs sine Fingre løbe hen over Tangenterne; snart fremlokkede han sørgmodige Toner, snart gav hans Hjerte sig Luft i bittre Klager.

— „Alene! alene! Hvor Ensomheden dog nedtynger mit Sind — hvor denne Aften dog vil forekomme mig lang; jeg skal hverken høre hendes Stemme eller hendes Fodtrin. Og det er jo den Skjæbne, der venter mig, og som jeg ikke kan undgaae. Næste Uge forlader jeg det Tag, under hvilket hun boer; jeg skal ikke mere høre hende synge, naar hun løber ned af Trapperne om Morgenen, jeg skal ikke mere stadig have hende ved min Side, for med yndig, barnlig Alvor at opfordre mig til at fremsige hendes Yndlingsdigte eller at spille de Stykker, som hun holder af. Hendes velkomne Fodtrin

og hendes klangfulde Latter ville nu blive en Lyd, som jeg kun sjeldent faaer at høre. I mit Indre og rundt omkring er Alt mørkt, tomt og glædesløst. Livet hviler saa tungt paa mig blinde og eensomme Stakkel! Moder, Moder, Du havde Grund til at gyse, da Du tænkte paa Din elendige Søns Lod! — Hvor mærkelige vare dog Dine sidste Ord! Endnu idag randt de mig ihu, da jeg flettede en Rosenkrands til hende, medens hendes Søstre fortalte mig, hvorledes alle Herrer flokkede sig omkring hende. Hver eneste Blomst havde sin Torn!"

— „Edvard, har jeg ikke skyndt mig? Jeg ønskede at holde Dig lidt med Selskab, førend vi tage afsted. Du er sikkert bedrøvet! Dit Spil sagde mig, at Du var bedrøvet, Edvard!"

Hun stod ved hans Side, et Billede paa det friske, livsalige Foraar; hendes hvide Kjole dannede ligesom en Sky om hendes yndige Skikkelse, hendes glindsende Lokker faldt ned over hendes Skuldre, og Krandsen snoede sig om en Pande, paa hvilken Naturens Haand havde trykket Uskyldighedens og Sandhedens Stempel.

Den Blinde ligesom følte hendes Skjønhed; med Ærbødighed berørte han hendes bølgende Dragt og lagde sin Haand paa Blomsterkrandsen.

— „Vil Du tænke paa mig iaften, kjæreste Marie? Du har dog Noget paa, som kan minde Dig om mig. Naar Du bliver beundret, tilbedt, misundt og hører overalt din Skjønhed lovprises, skjænk saa ham en flygtig Tanke, der gjorde Alt, hvad han kunde, for at smykke Dig."

— „Edvard, hvor kan Du dog være saa bitter? Du veed, at saadanne Yttringer gjøre mig saa bedrøvet."

— „Bedrøvet? Med en Pande, omgiven af blomstrende Roser og med et Hjerte, opfyldt af Haab, medens Livet tilsmiler Dig saa herligt, og beskyttende Engle synes at svæve rundt omkring Dig!"

Han talede med større Varme end sædvanligt; hun lænede sig tankefuld mod Claveret og tog, som om det skete tankeløst, Krandsen af Haaret.

— „Disse stakkels Blomster have ingen Duft, og mit Liv, som Du troer at være saa solbeskinnet, er glædeløst for mig, naar jeg tænker paa,

at Du, Edvard, skal vende sørgmodig og ulykkelig tilbage til dit eensomme Hjem."

— „Elskelige Marie," svarede han dybt rørt, „sørg ikke for min Skyld. Husk paa, at min Moder har lyst sin Velsignelse over mit Hjem."

— „Gjaldt Velsignelsen Dig alene, Edvard?"

Et Øieblik Taushed paafølger; han bedækker sit Ansigt med sine Hænder, i hans ædle, forsagende Sind foregaaer der en heftig Kamp; men nu bliver Krandsen blidt lagt paa hans Skjød, hendes Arm hviler om hans Hals, og hendes Hoved med de herlige, gyldne Lokker bøier sig ned mod hans Bryst.

— „O Edvard, tag Krandsen og tag mig selv tilligemed den, hvis jeg fortjener det. Siig, at Du ikke er vred, at Du ikke foragter mig derfor. Jeg har været saa ulykkelig, jeg har længtes saa meget efter at aabne mit Hjerte for Dig!"

— „Marie, Marie, hvad gjør Du! Frist mig ikke over Evne; Du min Sjæls Elskede, der er mig langt dyrebarere, end Ord kunne udsige, Du maa ikke saaledes bortkaste Dig!"

Han vilde løsne den Arm, der havde lagt sig

om hans Hals, men den omslyngede ham kun endnu fastere.

— „Marie," udbrød han i den høieste Lidenskab, „husk paa, husk paa, at jeg er blind!"

— „Ikke blind ved min Side, ikke blind for mig. Her, Edvard, har jeg fundet mit Hvilested, Intet uden Døden skal adskille mig fra Dig. Jeg tilhører Dig, jeg er din Veninde, din Trøsterinde, din Hustru. O siig, at Du er glad!"

Glad! Hans tidligere Beslutninger, hans Forsæt ikke at ville skylde hendes Medlidenhed Noget, Alt blev forglemt i denne salige Time, og Tanken derom kastede heller ingensinde nogen Skygge over det Liv, som Maries Hengivenhed og Kjærlighed gjorde saa lykkeligt.

Det er ingen romantisk, overdreven Skildring, vi her have udkastet; nogle af dem, der læse disse Linier, ville med Sandhed kunne bevidne, med hvilken Høiagtelse og Beundring de have betragtet Marie, der opfyldte sit af inderlig Ømhed og Kjærlighed fremkaldte Løfte. Hun vaklede aldrig paa den Vei, som hun havde valgt; hun kastede aldrig noget længselsfuldt Blik tilbage paa alt det, hun opoffrede, for at

leve for ham. Hun var altid tilfreds og kjærlighedsfuld og betragtede stedse sin Mand som Kilden til al hendes Lykke. Og da Børnestemmer oplivede deres Bolig, kunde ikke engang hendes moderlige Kjærlighed for de saa kjære Ansigter, hvis glædestraalende Øine kunde møde og besvare hendes Blik, nogensinde berøve deres Fader en Tanke, et Smiil eller den ringeste Deel af den Omhu, for hvilken han var Gjenstand.

Nei, kjære Marie! Mange Aar ere hengaaede siden den Dag, da Du lagde din Blomsterkrands paa hans Skjød; de med saamegen Omsorg bevarede Roser ere for længe siden visnede; men den Kjærlighed, der ledsagede Gaven, er blomstrende som dengang; den gjør hende — for at bruge Edvards egne Ord — allerede her paa Jorden lig med de Engle, blandt hvilke han haaber at møde hende i Himlen — møde hende omsider med seende Øie.

Hvad en Moder maa lide.

Af

Henri Conſcience.

1.

Det var en usædvanlig stærk Kulde i de sidste Dage af Januar 1841, og Gaderne i Antwerpen vare bedækkede med deres Vinterdragt, der straalede i en skinnende Hvidhed. Sneen faldt imidlertid ikke som lette Duun, men pidskede som Hagel ind imod de tættillukkede Vinduer, og den bidende Nordenvind tvang alle dem, der ikke vare nødte til at være udenfor, til at flokke sig om Kaminen.

Til Trods for den stærke Kulde, og uagtet Klokken ikke var meer end ni om Morgenen, var der dog paa Grund af Fredagen, der er Torvedag i Antwerpen, Folk nok ude paa Gaden. De Yngre søgte at varme sig ved at gaae til, de Ældre pustede i Fingerenderne, og Arbeidsmændene bankede sig med Armene om Livet for at holde Varmen.

I dette Øieblik gik en ung Dame langsomt ned af Boutikgaden, som hun lod til at kjende godt, thi hun gik fra det ene fattige Huus til det andet, og hvergang hun igjen kom udenfor, stod der en stille Tilfredshed malet i hendes Miner. En dobbelt vatteret Silkekaabe omhyllede hendes fine Figur, en Fløielshat omgav hendes nydelige Ansigt, og hendes Kinder syntes at være farvede rødere af den skarpe og bidende Luft; en Boa snoede sig omkring hendes Hals, og hendes smaa Hænder vare skjulte i en Foerværks Muffe. Den unge Dame, der lod til at høre til de høiere Stænder, vilde netop gaae ind i et fattigt og faldefærdigt Huus, da hun oppe i Gaden fik Øie paa en Dame af sit Bekjendtskab; hun blev staaende foran Husets Indgang, til hendes Veninde kun var faa Skridt fra hende; derpaa gik hun hen til hende og sagde smilende:

— „Goddag, Adele. Hvorledes har Du det?"

— „Meget godt, og Du?"

— „Jeg befinder mig, Gud være lovet, meget vel, og jeg er netop i dette Øieblik ubeskrivelig lykkelig."

— „Hvorfor det? Jeg synes ikke, at Veiret er saa behageligt."

— „For mig er det fortræffeligt, Adele. Jeg er gaaet ud for en Time siden, og jeg har allerede været omkring i en Snees fattige Boliger. Jeg har seet saamegen Elendighed der, at Hjertet gjerne kunde briste — Hunger, Kulde, Sygdom, Nøgenhed ... nei det er utroligt, at der kan findes saamegen Nød i denne Verden! O jeg føler mig saa lykkelig ved at være rig, thi det er dog den største Nydelse i Verden at kunne gjøre godt imod Andre."

— „Men Du er jo ganske grædefærdig, Anna! Vær dog for Guds Skyld ikke saa forskrækkelig sentimental! Tro Du mig, de fattige Folk ere slet ikke saameget at beklage i Vinter. Der er jo blevet uddelt Masser til alle Kanter af Kul og Brændsel, af Brød og Kartofler! Endnu igaar skrev jeg mig for et halvhundrede Francs, og jeg foretrækker langt hellere at lade mine Penge uddele af dem, der give sig af dermed, end selv at gaae omkring i disse afskyelige Boliger."

— „Adele, Du kjender ikke de Fattige. Bedøm dem endelig ikke efter disse lasede Tiggere,

der drive Betleriet som en Haandtering, og som forsætlig gaae halvnøgne paa Gaden for at opvække Rædsel og Medlidenhed. Kom med mig! Jeg skal vise Dig Arbeidere, paa hvis Klæder der ikke er et eneste Hul, hvis Bolig er reenlig og ordentlig, og som aldrig lukke Munden op for at tigge og trygle, men i al Fald kun for at takke og velsigne. Du skal see Sulten malet i deres Ansigter, Børnenes stivfrosne Fingre, Moderens Graad og Faderens mørke Fortvivlelse. Og naar da Dine Øine have betragtet dette stumme Billede af Nød og Fortvivlelse, hvilken himmelsk Glæde vil Du da ikke finde ved at kunne gjøre Ende paa al denne Jammer med nogle Penge? ... Du skal see de smaa Børn hoppe af Glæde omkring Dig, Moderen folde sine Hænder og Faderen trykke Din Haand mellem sine haarde Fingre og bade den med sine brændende Taarer. Ogsaa Du, Adele, vil fælde Taarer, og Du vil ikke trække Din Haand til Dig, selv om de Hænder, der trykke Dine, ere aldrig saa haarde. Tro mig, Adele, saadant et Øieblik er det umuligt at glemme."

Medens Anna med en bevæget Stemme ud-

kastede dette Maleri, havde hendes Veninde ikke sagt et eneste Ord. Annas Bevægelse havde grebet hende dybt, og da hendes Veninde saae paa hende igjen, trak hun et Lommetørklæde frem af sin Muffe for at aftørre to store Taarer, der rullede ned ad hendes Kinder.

— „Anna," sagde hun, „jeg vil besøge de Fattige med Dig. Jeg har Penge nok hos mig. Lader os offre hele denne Morgen til vort Velgjørenheds-Værk. O hvor jeg er glad over, at jeg har mødt Dig!"

Man kunde see paa Annas Ansigt, hvor glad hun var over at have vundet en ny Beskytterinde for de Fattige. Fulgt af Adele gik hun tvers over Gaden til et Huus, hvor hun var vis paa at finde Ulykkelige.

Huset, ved hvis Indgang hun stod, var blevet glemt ved hendes Venindes Ankomst. Det var forresten tilgiveligt nok, thi hun havde aldrig før været derinde, og naar hun havde havt til Hensigt at gaae derind, saa var det blot for at undersøge, om der var Fattige derinde, som hun ikke kjendte.

2.

I et fattigt Værelse i det Huus, foran hvilket Anna var bleven staaende, boede en virkelig ulykkelig Familie. Fire nøgne Mure vare de eneste stumme Vidner til saamange Lidelser og saamegen Elendighed, og Synet af det rystende Skuespil, der opførtes her, fyldte ikke blot Sjælen med Sørgmodighed, men næsten med et Slags Had til Samfundet og dets Institutioner. Luften derinde var ligesaa kold som ude paa Gaden, og en iisnende Fugtighed trængte ind igjennem Klæderne. Et sygt Barn paa et Aar omtrent var lagt paa en Seng midt i Værelset; dets blege Ansigt, de smaa magre Arme, og Øinene, der laae dybt i Hulerne, lode med Grund formode, at den stakkels Skabning snart vilde finde sig en Plads paa Stuivenberg (Antwerpens) Kirkegaard. Ved Siden af Barnet sad der en endnu ung Kone, der skjulte Ansigtet og Øinene i sine Hænder. Uagtet hendes Paaklædning var yderlig simpel og mange Gange repareret for at skjule Daarligheden, gjorde den dog ikke noget ubehageligt eller stødende Indtryk.

Fra Tid til anden steg der et ufrivilligt Suk fra hendes sammenpressede Bryst, og Taarerne banede sig Vei gjennem hendes Fingre, hvormed hun skjulte sit Ansigt. Ved den mindste Bevægelse af Barnet saae hun skjælvende iveiret, betragtede med Skræk og Angst dets lidende lille Ansigt, lagde Tæppet tilrette om dets iiskolde Lemmer og sank derpaa modløs og fortvivlet tilbage paa Stolen.

Den dybeste Taushed herskede her paa dette sørgelige Sted, og denne Taushed afbrødes kun af Sneen, der pidskede ind paa Ruderne, og af Blæstens Hylen i Kaminen.

Allerede i nogen Tid syntes Moderen hensunken i en følesløs Tilstand; Barnet havde ikke rørt sig, hun havde ikke seet iveiret, og hun syntes heller ikke at græde meer. Værelset var som en Grav, der har modtaget sine Gjester og ikke skal aabne sig mere.

Paa engang hviskede en svag Stemme henne fra Kaminen:

— „Mo'er, lille Mo'er, jeg er saa sulten."

Den, fra hvem denne Klage kom, var en lille Dreng paa fem eller sex Aar, der sad sammenkuet henne ved Kaminen. Han rystede,

som om han havde Feber, og hans Tænder klaprede af Kulde.

Hvad enten Konen ikke havde hørt hans sagte Jamren, eller hun følte, hvor umuligt det var hende at tilfredsstille hans Forlangende, nok sagt, hun svarede ikke og blev siddende ubevægelig. Der herskede igjen en dødlignende Taushed derinde; men lidt efter begyndte Drengen paany:

— „Lille Mo'er, jeg er saa sulten. Giv mig et lille Stykke Brød!"

Denne Gang løftede Moderen Hovedet iveiret; Barnets Ord skar hende i Hjertet. En mørk Ild brændte i hendes Øine, og hun kunde ikke skjule sin Fortvivlelse.

— „Kjære lille Johan," svarede hun grædende. „Ti, min Engel, for Guds Skyld ti stille! Jeg er selv lige ved at omkomme af Sult, og her er ikke Noget i Huset."

— „Men jeg kan ikke holde det ud, Mo'er! Blot et lille bitte Stykke Brød — o hvad!"

Alle Hungerens Qvaler stod i den Grad malede paa den lille Drengs blege og udtærede Ansigt, at Moderen sprang op i Fortvivlelse. Hun rakte Haanden ind under Sengetæppet og

tog et lille Brød frem, som hun rakte til Drengen:

— „Der, Johan! tag det!" sagde hun, „jeg havde gjemt det for at koge lidt Suppe paa det til Din stakkels lille Søster; men jeg frygter for, at hun ikke mere trænger til Noget, det Lam!"

Hendes Stemme qvaltes, hun kunde ikke sige mere. Aldrig saasnart saae Drengen Brødet som en frelsende Stjerne for sine Øine, før han styrtede sig hen over det, som Ulven styrter sig paa sit Bytte.

Moderen gik igjen hen til det syge Barn, stirrede paa det et Øieblik og sank derpaa hen i den forrige følesløse Sløvhed.

Med en Glæde, der ikke kan beskrives, bragte Drengen Brødet til Munden og begyndte „at hugge det i sig" med en utrolig Forslugenhed; men da han omtrent var kommen halvveis, holdt han pludselig inde, betragtede Brødet den ene Gang efter den anden med et begjerligt Øiekast og bragte det flere Gange til Munden og tilbage igjen, men uden at spise mere af det. Endelig stod han op og gik langsomt hen til sin Moder; han tog hende ved Armen for at

vække hende af den Søvn, som hun syntes hensunken i, og sagde med en blid Stemme:

— „See her, lille rare Mo'er! Jeg har gjemt et Stykke Brød til den lille Marie. Jeg er meget sulten endnu, men naar Bedstefader kommer hjem, faaer jeg nok et Stykke Brød — ikke sandt, Mo'er?"

Den ulykkelige Kone slog Armene om den Lilles Hals og tog ham op paa sit Skjød; et Øieblik efter lod hun ham glide ned igjen paa Gulvet uden at mærke det, og hun sank igjen hen i sin forrige følesløse Tilstand. Johan listede sig sagte hen til sin Søster, kysede hendes indfaldne Kind og sagde: „Sov Du kun, syge lille Marie!" derpaa satte han sig igjen hen ved Kaminen og forholdt sig stille og taus.

I dette Øieblik var det, at den fortræffelige Anna standsede udenfor det fattige Huus, idet hun oppe i Gaden fik Øie paa sin Veninde.

En heel Time forløb, uden at den ulykkelige Moder kunde rive sig ud af den Sløvhed, hvori hun var hensunken. Ogsaa hun var sulten, ogsaa hendes Kraft var udtømt, ogsaa hun led skrækkeligt; men hun sad ved Siden af et Dødsleie, hun ventede med Angst paa det frygtelige

Øieblik, da hun, Moderen, skulde see sit Barn døe mellem sine Hænder. Kunde hun da tænke paa sine egne Lidelser? Nei, en Moder bliver altid Moder, hvad enten hun er lykkelig eller ulykkelig, rig eller fattig; der er ingen Følelse saa dyb, ingen Lidenskab saa stærk som den, der binder en Moder til hendes Barn, og denne Følelse, denne Lidenskab er saameget stærkere, jo mere Angst og Qval hun har gjennemgaaet for sine Børn.

De Fattige kunne tale med derom!

Klokken slog netop ti, da Moderen og Drengen begge foer op paa eengang.

— „Der kommer din Fader, Johan!"

— „Ja, lille Mo'er, der er Fader!"

De havde hørt en Karre standse ude paa Gaden og ilede begge henimod den Kommende, der heftig havde revet Døren op og stod nu inde i den aabne Dør og ryistede Sneen af sine Klæder. Johan havde grebet een af hans Hænder og hængt sig ved den, som om han vilde trække Faderen længere ind i Stuen. Manden havde rakt Konen den anden Haand og saae sørgmodigt paa hende. Endelig sagde han sukkende:

— „Thereſe, jeg har været meget uheldig! Lige ſiden imorges tidlig har jeg holdt med Karren i Nærheden af Jernbanen og ikke havt det mindſt at fortjene. Gud give, jeg var død, Thereſe — det er mit eneſte Ønſke."

Den ſtakkels Mands Hoved ſank modløſt ned paa Brystet, hans Øine ſtirrede ſtift paa Gulvet, og han vred Hænderne i Fortvivlelſe, ſaa det knagede i Fingrene.

Konen, der glemte ſine egne Lidelſer ved Synet af Mandens, ſlog ſin Arm om hans Hals og ſagde hulkende:

— „O ti, Frants! Det kan dog ikke vare evig! Det er jo ikke din Skyld, at vi ere ſaa ulykkelige!"

— „Fa'er, Fa'er!" raabte den lille Dreng, „jeg er ſaa ſulten; faaer jeg ikke et Stykke Brød nu?"

Diſſe Ord ſyntes at bringe Arbeidsmanden ud af ſig ſelv. Han kaſtede et raſende Blik til den lille Dreng og ſaae ſaa vildt paa ham, at Barnet, forſkrækket og grædende, trak ſig endnu længere tilbage i Krogen og raabte med Taarer:

— „Kjære lille Fa'er! jeg ſkal aldrig gjøre det mere!"

Arbeidsmanden gik hen til Sengen og saae med et haardt Blik paa den lille Døende, der fæstede sine halvbrustne Øine paa Faderens barske Ansigt.

— „Therese!" raabte han. „Jeg kan ikke længere holde det ud. Det maa have en Ende."

— „Hvad er der? Hvad mener Du?"

Arbeidsmanden, der begreb, hvilken dødelig Skræk han havde indjaget sin stakkels Kone ved dette Udraab, blev pludselig rolig; han greb hendes Haand og sagde nedslaaet:

— „Therese! Du veed, Kone, hvormeget jeg har arbeidet, siden vi bleve gifte. Der er ikke gaaet en Dag, hvor jeg ikke har skaffet det Nødvendige til Dig og vore Børn. Skal vi da nu, efter ti Aars anstrengt Arbeide, være nødte til at tigge? Skal jeg nu gaae og betle det Brød fra Dør til Dør, som jeg tidligere har fortjent i mit Ansigts Sved? Det kan jeg ikke gjøre, Therese, om vi end Alle skulle døe i Elendighed. Seer Du ikke, hvor jeg rødmer af Skam blot ved at tænke derpaa! Tigge? Nei, jeg har endnu Noget tilbage, der kan give os Brød for nogen Tid. Det gjør mig ondt, og det koster, kan Du troe; men det er Fredag

idag, og jeg vil gaae hen paa Torvet og sælge min Karre. Maaskee faaer jeg dog Arbeide igjen, og vi slaae os igjennem saalænge, til jeg kan spare sammen til en ny Karre. Hav Taalmodighed blot en halv Time endnu, saa skal jeg bringe Brød til Eder Alle."

Karren var det Eneste, hvormed den brave Mand kunde fortjene det daglige Brød; det var derfor intet Under, at det kostede ham saameget at fatte saadan en Beslutning; Konen følte det Samme og blev ikke mindre bedrøvet; men hendes Moderhjerte sagde hende, at hendes Børn maatte have øieblikkelig Hjælp. Hun bifaldt derfor ogsaa sin Mands Beslutning og sagde:

— „Ja gaa kun hen paa Fredagstorvet med Karren, thi vor lille Johan dør af Sult, jeg er saa afkræftet, at jeg ikke længer kan staae paa Benene, og saa det uskyldige lille Guds Lam der! ... O hvorfor er Du ikke allerede forløst fra denne Jammer, mit søde Barn!"

Hendes Taarer randt atter, medens hendes Mand styrtede ud af Døren som et Rov for den voldsomste Fortvivlelse.

Snart hørte man Lyden af Karren, der hur-

tigt blev kjørt bort, og Vognens Rumlen tabte sig kort efter i det Fjerne.

3.

Paa Fredagstorvet, der holdes paa Hjørnet af Falkegaden, var der iblandt de utallige andre Gjenstande ogsaa en tohjulet Karre af dem, der i Antwerpen benævnes Muslingevogne, fordi de fornemmelig bruges til at transportere disse Mollusker. Ikke langt derfra stod en Mand, hvis Udseende forraadte Nedslagenhed og Modløshed; med Armene overkors fæstede han sine Blik længselsfuldt paa Auctionsholderen, der var ifærd med at opraabe nogle andre Gjenstande i Nærheden af ham. Engang imellem stampede han i Jorden, som om han vilde fordrive de piinlige Tanker, der nagede ham, naar hans fortvivlede Blik faldt paa Karren, hvormed han hidtil havde fortjent Brødet til sig og Sine.

Han stod endnu fortabt i disse sørgmodige Betragtninger, da to unge Damer med hurtige Skridt nærmede sig Torvet; den ene af dem

lagde Mærke til det modløse og sørgmodige Udtryk i Arbeidsmandens Træk, thi hun blev staaende paa Hjørnet af Falkegaden og sagde til sin Ledsagerinde:

— „Har Du ikke bemærket, hvor han seer bedrøvet ud, den stakkels Mand der?"

— „Hvem, kjære Anna?"

— „Han, som der stamper med Foden! Du kan troe, Adele, at han er meget ulykkelig."

— „Maaskee, Anna! men jeg synes, at han snarere seer vred ud."

— „Nei, Adele, det kjender jeg altfor godt. Den virkelige Ulykke har et Stempel, som man ikke kan tage feil af, og som vækker Medfølelse, medens Ondskab og Vrede tvertimod frastøde paa Øieblikket. Jeg er overbeviist om, at den Mand der er et af de ulykkelige Offre for denne strenge Vinter. See paa hans Klæder, de ere baade hele og rene! Lad os gaae hen til ham — jeg er slet ikke bange for at spørge ham om, hvad der fattes ham."

Begge Veninderne gik hen til Arbeidsmanden; men i det Øieblik de nærmede sig til ham, blev han tiltalt af en Anden, der ligesom

han selv syntes at høre til Arbeidsclassen, og som sagde til ham:

— „Naa, Frants, hvordan har Du det? — Du fryser, synes mig, hvad? Kom med mig og faae Dig en lille Slurk til at staae imod med — jeg betaler."

Arbeidsmanden rystede paa Hovedet og svarede ikke. Den Anden saae forundret paa ham og lagde Mærke til det forvildede Udtryk i hans Øine.

— „Men Frants! hvad er der i Veien, min gode Dreng?"

Han svarede endnu ikke, og de to unge Damer havde Leilighed til at nærme sig ubemærket og høre deres Samtale.

Med en halvqvalt Røst svarede han endelig:

— „Du vil have mig hen at drikke? Hør, veed Du hvad, jeg vilde hellere crepere straxt, end drikke et eneste Glas Genever. Dersom Du vidste, hvad for en Sorg der tynger paa mig..."

Disse Ord bleve udtalte med en saadan Sørgmodighed, at hans Kammerat pludselig blev alvorlig; han tog ham i Haanden og sagde i en varm og deeltagende Tone:

— „Hvorledes er det, Du seer ud, Frants? Er Therese død?"

— „Nei, nei! men Du skal høre Alt, for jeg veed, at Du er min Ven. Du veed, at jeg aldrig har været doven til at tjene mit Brød, og Gud være lovet, det har aldrig manglet mig før; men nu er det reent galt. Therese, den stakkels Kone, har ikke faaet noget at spise i to Dage, vor lille Johan pines af Sult, og Marie er maaskee død i dette Øieblik, for hendes Moder har ingen Mælk, som Du sagtens kan begribe. Seer Du, Vilhelm, naar jeg tænker paa alt det, saa kunde jeg gaae hen og tage Livet af mig selv. Kunde Du bequemme Dig til at tigge, Vilhelm?"

— „Tigge! nei for Pokker, ikke saalænge jeg har Hænder paa Skaftet!"

— „Jeg ikke heller! men det er kommet saa vidt med os, at Alt, hvad vi har, er solgt eller pantsat, med Undtagelse af Karren der. Vi levede i lang Tid af det tørre Brød for at kunne kjøbe den, og nu maa jeg lade den gaae! Naa, siden Gud vil, saa maa det vel være! Gid blot Auctionsholderen vilde komme her

snart, for at jeg kunde bringe noget Brød hjem til min Kone og mine Børn..."

— „Der er han!... Siig mig, Frants, boer Du endnu bestandig i Boutikgaden?"

— „Ja."

I det samme Øieblik kom Auctionaren hen til det Sted, hvor Arbeidsmanden stod og gav sig til at skrige af fuld Hals:

— „Saa fik vi en Karre med to Hjul! — Hvem byder? Vær saa god!"

De to Damer hviskede Noget til hinanden, og der spillede et glad Smil om deres Læber.

Auctionsholderen vedblev:

— „Tredive Francs for denne Karre paa to Hjul! Tredive Francs! Det er jo ingen Penge for den Karre paa to Hjul! Den er ganske ny, som De seer! Fem og tyve Francs da! Naa, maae vi bede om et Bud! Tyve Francs!"

En af Damerne nikkede til Auctionsholderen.

— „Tyve Francs er buden for denne Karre! tyve Francs! Er der Ingen bedre?"

Nogle af de Omstaaende bød over, men den unge Dame beholdt altid det høieste Bud. — Auctionaren vendte sig fra den Ene til den Anden for at gribe deres Bud:

— „Een og tyve Francs!"

— „To og tyve!"

— „Tre og tyve!"

— „Fire og tyve!"

— „Fem og tyve!"

— „Syv og tyve Francs! Syv og tyve er buden! Første og anden Gang! Ingen mere! Syv og tyve Francs for den Karre paa to Hjul! Det er Deres Bud, Frue! Nu gaaer den! Syv og tyve Francs for tredie og sidste Gang! Vær s'go'!"

Anna hviskede nogle Ord til Auctionaren, hvorpaa denne raabte: „Contant!" betalte, og gik videre.

Arbeidsmanden, der havde faaet sine Penge, vilde over Hals og Hoved ile hjem; men han kastede endnu et Afskedsblik til Karren, da han i det samme blev tiltalt af den Ene af de unge Damer:

— „Vil De fortjene et Par Skilling, min Ven?"

— „Hvad befaler De, Frue?"

— „Vi vilde gjerne have denne Karre kjørt hjem til os!"

— „Det gjør mig ondt, Frue, at jeg ikke kan — jeg har selv Noget at udrette."

Anna, der kjendte de Fattige bedre end sin Veninde, sagde hurtigt:

— „Det er til Boutikgaden, vi skulde have den bragt hen."

— „Saa er jeg til Tjeneste, Frue, for der skal jeg netop selv hen."

Han tog fat paa Karren, fik den bragt igjennem alle de Sager, der laae henkastede rundtomkring den, og fulgte de to Damer, der gik saa hurtigt, som det var dem muligt. Det var en bitter Følelse for ham, at han selv skulde bringe Karren hen til de fremmede Folk; men Tanken om, at han snart skulde aftørre sin Kones Taarer, trøstede ham igjen. Efter Damernes Befaling maatte han, skjøndt ugjerne, gjøre Holdt udenfor en Boutik. Begge Damerne gik ind i Boutiken, og et Øieblik efter blev der kastet en Sæk Kartofler ud paa Vognen, nogle store Brød og Brændsel, og Anna stillede forsigtig en stor Leerpotte ved Siden af det Andet.

Da de naaede Boutikgaden, spurgte Arbeidsmanden, hvor han skulde kjøre Karren hen.

Anna svarede:

— „Kun videre! Det er høiere oppe endnu!"

Til Trods for denne Befaling holdt han et Øieblik stille udenfor et fattigt Huus, i hvilket Anna strax gjenkjendte det samme, som hun imorges vilde have været ind i.

Arbeidsmanden tog sin Kaskjet af og sagde høfligt:

— „Tillader De, mine Damer, at jeg gaaer et Øieblik op i dette Huus?"

Da han havde erholdt deres Tilladelse, ilede han op ad Trapperne; begge Damerne fulgte ubemærkede bagefter.

En Gysen bemægtigede sig Anna og hendes Veninde ved det Syn, der her mødte deres Blik. Den unge Kone laa tilsyneladende livløs ved Siden af Sengen med blege Kinder og lukkede Øine — Hovedet hvilte paa Sengekanten.

I det Øieblik, Damerne traadte ind, jamrede den lille Dreng henne i Krogen:

— „Lille Mo'er, jeg er saa sulten! Blot et eneste Stykke Brød, lille Mo'er!"

Uden at lægge Mærke til Damernes Nærværelse, styrtede Manden hen til sin Kone, kaldte fortvivlet paa hende og rev Haarene af sit Hoved, idet han raabte:

— „Thereſe ... o min kjære Thereſe! ... Almægtige Gud, er det muligt? ... Død af Sult og af Kulde! ... Hvormed har jeg fortjent det?"

Han greb efter en Kniv, der laa paa Bordet; men Anna, der havde ſeet denne Bevægelſe, udſtødte et Skrig af Forfærdelſe, ſtyrtede hen til ham og rev Kniven fra ham.

— „Deres Kone er ikke død!" raabte hun. Hurtig, der er Penge! løb hen efter Viin!"

Hun gav ham et Pengeſtykke og pegede paa Døren.

Han fløi ned af Trappen ſom en Piil, og et Øieblik efter var han nede paa Gaden.

Anna løftede den ſtakkels Moder op i ſine Arme. Hendes Silkekaabe og Fløielshat krølledes ved at komme i Berøring med den fattige Kones usle Dragt; men derpaa tænkte hun ikke! Hun ydede Thereſe ligeſaa megen Hjælp og Omhu, ſom om hun kunde have været hendes egen Søſter — og i ſin Medfølelſe og Chriſtenkjærlighed betragtede hun hende virkelig ſom en Søſter. Hun havde taget en Appelſin op af Lommen og ſøgte at dryppe dens Saft ind imellem den Afmægtiges Læber; hun gned

hende stærkt i Hænderne og udstødte et høit Glædesskrig, da hun saae hende slaae Øinene op og igjen komme tilliv e.

Imidlertid havde Adele ikke været en rolig Tilskuerinde. Hun havde hørt den lille Drengs Jamren, var løbet ned til Karren og havde hentet Leerpotten og et Brød og sat den lille Dreng til at gjøre Ild paa.

Saasnart Johan fik Øie paa Brødet, kunde han ikke vende Øinene fra det, og han blev ved at trygle om en Skive af det. Adele, der endnu samme Morgenstund havde udtalt sin Afsky for at komme i Berøring med de Fattige, var saa rørt over Alt, hvad hun her havde seet, at hun selv tog den Kniv, der laa paa Bordet, satte Brødet ind til Brystet, og — uden Hensyn til sit elegante Toilette — begyndte at skjære Brødet i Skiver.

— „Der, mit Barn," sagde hun. „Spiis, spiis! Du skal ikke mere komme til at sulte."

Barnet greb Rundtenomsstykket med Begjærlighed, kysede Damens Haand til Tegn paa sin Taknemmelighed og fæstede i det samme et saa kjærligt Blik paa hende, at Adele maatte vende sig om for at skjule sine Taarer.

I sin Lykfalighed over at see sit Barn stille sin Hunger vilde Moderen netop takke sin Velgjørerinde, men hun blev forhindret deri ved Mandens Tilbagekomst. Denne, der imod Forventning saae sin Kone tilbagevendt til Livet, satte hurtig Flasken fra sig paa Bordet, styrtede hen til sin Hustru, tog hende i sine Arme og kysfede hende den ene Gang efter den anden. Han knugede hende ind til sig, som om han frygtede for, at han igjen skulde miste hende, og raabte uophørligt:

— „Kjære Therese! Du lever endnu, min Elskede! Jeg har Dig endnu bestandig! See, her er Penge for Karren! Nu skal Du ikke mangle Brødet — Vær Du kun rolig — o, min Gud! Seer Du, midt i al min Ulykke er jeg saa glad som et Barn! Det er din Skyld, thi jeg troede allerede, at jeg aldrig mere skulde have talt med Dig i denne Verden."

Anna nærmede sig med en Kop varm Viin og bragte den hen til den fattige Kones Læber. Medens hun drak den styrkende Drik, saae Manden forundret paa Anna og hendes Veninde, der havde faaet Ilden til at brænde i Kaminen og faaet den lille Johan, der var for-

kommen af Kulden, til at flytte sig nærmere hen til den.

— „Varm dine Fingre, min lille Ven! og spiis Du kun dygtigt. Naar Du har spiist op, skal Du faae mere."

Arbeidsmanden syntes at vaagne af en Drøm.

— „Om Forladelse, mine Damer," stammede han, „at jeg ikke har takket Dem før for den Hjælp, De har ydet min stakkels Kone. Det er meget smukt af Dem, at De vil uleilige Dem op i denne kummerlige Bolig, og jeg takker Dem tusinde Gange for al deres Godhed."

— „Gode Folk," svarede Anna, „vi veed Alt, hvad I have lidt, og hvormeget I have krympet Eder ved at skulle tigge det Brød, som I hidtil som skikkelige Arbeidere have fortjent i Eders Ansigters Sved. Eders Bravhed fortjener en Belønning, og for Eftertiden skulle I ikke lide noget Savn, det tør jeg love Eder."

Hun lagde en Haandfuld Penge paa Bordet og vedblev:

— „Her har I Penge! Udenfor Eders Dør staaer der Brød, Brændsel og Kartofler! Alt det tilhører Eder. Hvad Karren angaaer, saa er den ikke bleven solgt; benyt den til at tjene

Eders daglige Brød ligesom tidligere og lad Eder ikke forføre til at betle. Hvis Hunger og Kulde igjen skulde true Eder, saa er her mit Kaart: I vil paa det finde mit Navn og min Bopæl, og jeg skal altid være rede til at hjælpe Eder som en Veninde."

Medens Anna talte, hørte man ikke et Suk i Værelset, saadan en Taushed herskede derinde; men Taarerne trillede strømmevis ned af Arbeidsmandens og hans Kones Kinder. Den Første kunde ikke faae et Ord frem; han saae vexelvis paa de to unge Damer med en Forbauselse, som om han ikke vilde troe sine egne Øine. Da Anna havde talt, sank Moderen ned for hendes Fødder, greb hendes Hænder, kyssede dem og sagde:

— „O, mine Damer, Gud vil belønne Dem, fordi De ere komne her som Skytsengle for os Alle, og fordi De har frelst mig fra Døden."

— „Er De tilfreds nu?" spurgte Anna.

— „Jeg kan ikke huske den Tid, jeg har været saa lykkelig som i dette Øieblik. See, hvor min lille Johan leer over hele Ansigtet henne ved Kaminen, og hvis det uskyldige Lam, som ligger der, kunde tale, vilde hun ogsaa

velsigne Dem, Frue, og takke Dem for Alt, hvad De har gjort for os."

Ved disse Ord løb Anna hen til det syge Barn, og da hun nok formodede, at det var Mangel og Savn, der havde bragt det paa Gravens Rand, gav hun Adele et Tegn til at bryde op og følge med sig; denne, der havde forelsket sig i den lille Dreng, tog ham op paa sine Arme, gav ham et Kys paa Kinden og gik hen til sin Veninde. I Døren vendte Anna sig endnu engang om og sagde:

— „Om en halv Times Tid skal der være en Læge hos Deres Barn, og jeg tvivler ikke om, at De endnu skal see hende komme sig."

Ved disse Ord fløi Arbeidsmanden og hans Kone hen til Døren, og deres Taknemmelighedsytringer og Velsignelser fulgte de to unge Damer, til de forsvandt for deres Øine.

Hverken Anna eller hendes Veninde formaaede i det første Øieblik at sige et Ord; deres Hjerter vare altfor fulde, deres Sjæle altfor bevægede, til at de kunde give deres Følelser Luft i Ord.

— „Naa, Adele," sagde Anna langt om

længe, „finder Du endnu de Fattige ligesaa frastødende som tidligere?"

— „O nei, nei," svarede Adele, „Jeg føler tvertimod min Sjæl opløftet, og jeg har lært Følelser at kjende, som hidtil have været mig fremmede. Jeg er ikke længere bange for Fattigfolk eller for at komme i Berøring med dem. Saae Du ikke, at jeg tog den lille Dreng paa Skjødet, og hvorledes jeg kysfede ham? Hvad det var for en nydelig Dreng! Jeg kan ikke lade være at tænke paa ham."

— „Den stakkels lille Johan! Og saae Du, han fik Taarer i Øinene, da Du gik? Er der dog nogen Lykke, der kan sammenlignes med vor? Disse brave Folk vare ligeved at døe af Sult og anraabte Himlen om Frelse. Da kom vi, ligesom den guddommelige Barmhjertigheds Sendebud, og de knælede for os ligesom for to Engle, der forkyndte dem, at deres Bønner vare hørte. O Anna! hvor verdslig og letsindig vor Tanke end er, saa troer jeg dog, at disse Folks Glædestaarer forsone meer end een af vore Feil!"

— „Siig ikke mere," sagde Adele rørt, „jeg veed, hvad Du mener. Fra nu af vil jeg be-

ſtandig følge Dig paa Din milde Gang og dele Din Velgjørenhed, thi idag har jeg for første Gang følt, at der ogſaa her paa Jorden er en himmelſk Glæde, en Forſmag paa Saligheden. Hellige Velgjørenhed! hvor ulykkelige ere ikke de Rige, ſom ikke kjende Dig!"

I dette Øieblik dreiede de om Gadehjørnet og forſvandt.

Hot-Corn.

stentig følge Dig paa Din milde Gang og dele Din Velgjørenhed, thi idag har jeg for første Gang følt, at der ogsaa her paa Jorden er en himmelsk Glæde, en Forsmag paa Saligheden. Hellige Velgjørenhed! hvor ulykkelige ere ikke de Rige, som ikke kjende Dig!"

I dette Øieblik dreiede de om Gadehjørnet og forsvandt.

Amerika begynder at spille en Rolle i Romanliteraturen. Næppe har Enthusiasmen sat sig noget for „Onkel Tom", førend Amerika igjen leverer os en ny Roman, hvis Afsætning, efter amerikanske Blades Vidnesbyrd, i den Grad overstiger den forriges, at den amerikanske Presse i Løbet af sex Uger saagodtsom ikke har kunnet bestille andet end tage Aftryk af dette nye Phænomen paa Bogverdenens Himmel. Denne nye Roman har den besynderlige Titel, der er Overskriften paa denne Feuilleton. „Hot-corn" er Navnet paa en Ret af varm Mais, der er ligesaa populair i New-York, som Maccaroni i Neapel. Heltinden i denne Bog giver sig af med at udsælge denne Spise, og Forfatteren til Bogen er Herr Solon Robinson, et Navn, der hidtil er ligesaa ubekjendt

i Europa, som Mrs. Beecher-Stowes var det for et Aar siden.

En Gjengivelse af denne nye Roman vilde imidlertid næppe i sin Heelhed tilfredsstille vore Læsere; dertil er Bogen selv altfor meget local og altfor meget en Omskrivning af Eugene Sue's bekjendte Mysterier. Hertil kommer, at medens „Onkel Tom", med alle sine æsthetiske Mangler, dog behandlede et Thema, der finder Gjenklang overalt, hvor man har Følelse for sine uheldig stillede Medskabninger, saa kan man ikke vente, at de Samfundets Udskeielser, som Forfatteren af denne Bog drager tilfelts imod, her skulle vække den samme Interesse. Maadeholdssagen og Kampen imod „Gin" og „Rhum" er vel ikke uddebatteret i Europa, men den hører langtfra ikke mere til de brændende Spørgsmaal, og denne ny Roman er i den Retning en Tendentsbog som saamange andre. Den er imidlertid skreven med et Talent, der sætter Mrs. Stowes betydeligt i Skygge, og vi troe derfor, at et Par af de livlige og effectfulde Scener, hvoraf denne Roman indeholder en Mængde, vil læses med Interesse.

Ikke sandt, det er en besynderlig Titel? — Hot-corn? hvad betyder Hot-corn? det er et Spørgsmaal, der uden Tvivl vil paatrænge sig de Fleste, der faae fat paa denne Bog.

Kom til New-York! følg med mig igjennem denne Byes Gader i August Maaned, en Aftenstund imellem ni og tolv, læs derpaa Forfatterens første Sammentræf med den fattige Katy, den lille Pige, der sælger Hot-corn, hør hendes Livs Historie, og Du vil ikke mere spørge, hvad disse Ord have at betyde. Men Du vil snarere spørge om, hvorledes det er muligt, at saamange smudsige Fruentimmer, saamange smaabitte Børn, saamange unge Knøse, der under en god Veiledning let vilde kunne finde baade nyttigt og hæderligt Arbeide, at saamange Mandfolk, der ere blevne gamle i Synd og Fattigdom, vise deres Usselhed frem paa alle Gader og Stræder under Raabet: „Hot-corn! rygende Hot-corn! Ligefra Gryden!" Hvis Dit Hjerte ikke endnu er blevet haardt, vil det smelte ligesom mit ved Synet af den grændseløse Elendighed, der træder Dig imøde overalt, og Du vil raabe: hvad skal det sige? hvor kommer al denne Nød og Usselhed fra

midt i Hjertet af denne store Handelsby og paa disse Gader, hvor Rigdom, Luxus og den afsindigste Ødselhed udfolde sig overalt! Der maa ikke være taget Hensyn nok til den Fattiges Kaar, eller ogsaa kjender man dem slet ikke. Hvorfor skriver man ikke en Bog, der afslører disse New-Yorks Mysterier? en Bog, hvor hver Side er et Skrig, der uophørligt gjenlyder i de Riges og Mægtiges Øren, ligesom Hot-corn! Hot-corn! der taber sig i den mørke Nat.

Saaledes tænkte jeg, og jeg tog strax fat paa Værket, thi jeg havde Materialier nok ved Haanden, og ved hvert Skridt opdagede jeg nye.

Det første, Den har at gjøre, der vil skrive en Bog, er at spørge sig selv: hvilken en Titel skal jeg give den? og hvilken en bedre Titel kunde jeg vel finde for min end dette Skrig: Hot-corn! der saa ofte har gjenlydt i mit Øre som en Appel fra Fattigdommen og Elendigheden, og som har givet mig Ideen til at fremstille nogle Scener af dette Liv, som jeg troer ikke er bekjendt nok.

Hvis jeg paa mine Udflugter om Dagen og paa mine natlige Vandringer har truffet paa oprørende Scener, saa er det netop disse, som

det gjælder om at fremstille; thi man maa kunne see Saaret for at helbrede det. Og naar mangen en gammel Skade erklæres for incurabel, saa er det, fordi Saaret har lukket sig og ikke længere kan sees.

Tag den Skorpe bort, som bedækker det, undersøg og vadsk det og læg derefter den lægende Balsom paa. Hvis en altfor langvarig Forsømmelse ikke allerede har fremkaldt Kræften, kan Du endnu frelse den Syges Liv; i ethvert Tilfælde vil Du lindre hans Smerter og gjøre ham Veien til Graven mindre pinefuld.

Mine Bestræbelser gaae ud paa at blotte og paavise Skaden; Eders Sag er det at rense Saaret og helbrede det.

Her er ikke Talen om phantastisk opfundne Scener. Hver Nat foregaaer der lignende, og flere, end der behøves til at fylde et Bind.

Følg mig derfor, og lader os paa en smuk Augustaften spadsere sammen fra Batteriet til Union-Square, og Du vil overalt paa din Vei finde Stof til en Roman.

Der er Concert i Castle-Garden. Lad os standse her en halv Timestid og betragte den

smilende og lykkelige Menneskemasse, der omgiver os paa alle Sider.

Tretusinde Kjoler af Silke, af Tyl og af Kniplinger passere hver Aften Portene til Batteriet. Er der en Eneste af alle disse pyntede Damer, der underveis har havt en Tanke tilovers for den fattige lille Pige, der sidder paa Hug henne ved Grøften og tilbyder de Spadserende sit Hot-corn; eller er der en Eneste, der har taget en Skilling frem af disse struttende Pengepunge, der aabne sig saa villig, naar Talen er om at opveie en Fornøielse med Guld, men som have Intet, mindre end Intet tilovers, naar Talen er om at lindre Armod og Nød! Tænke de paa, at dette Barn ventes hjem af en Moder, der maaskee engang har spadseret her ligesaa ubekymret som de?

Der kunde skrives et heelt Capitel herom; men vi forbigaae det, thi der mangler os ikke paa Stof, og den unge Piges og hendes Moders Historie vilde allerede være nok til at fylde et Bind.

Dampbaaden fra Philadelphia har nylig udskibet sine Passagerer ved Havnedæmningen Nummer 1. Den talrige Skare af Reisende

begiver sig opad Batteripladsen. Her kan Du strax lægge Mærke til et Træk af de amerikanske Sæder, thi enhver af de Ankomne skynder sig, som om der kun var een Seng i hele Byen, og som om det gjaldt om at komme alle sine Medreisende i Forkjøbet for at tage den i Besiddelse.

Tag Dig i Agt, Du stakkels Lille med dine Hot-corn, eller ogsaa bliver Du løbet omkuld, og dine Varer ligge paa Gaden. Taarerne ville da trille ned ad dine magre og indfaldne Kinder, men der er Ingen, der vil have Medlidenhed med Dig. „Ja, hvorfor staaer hun ogsaa der midt paa Veien? hvorfor seer hun ikke at komme tilside, den lille Tosse! det har hun godt af." Det er al den Trøst, man har at give Dig, og man har Ret, det er virkelig godt nok til Dig! Du har mistet den Smule, af hvis Salg Du skulde leve, men hvad vilde Du ogsaa her med dine Varer, hvor Enhver kun tænker paa at more sig?

— „Men min Herre," siger en simpel Kone, „De har stødt det stakkels Barn omkuld, saa det bløder."

— „Hvad kan jeg gjøre derfor? og hvorfor

gaaer hun ikke afveien? Det er desuden kun en Tøs, der sælger Hot-corn, og hele den Race duer ikke noget, og der er en Mængde Smaatyve imellem dem. Hvorfor blev hun ikke hjemme?"

— „Det er fuldkommen rigtigt; men naar hun ikke er bleven hjemme, saa er det af den simple Grund, at hendes Forældres Trang og Grusomhed jager hende ud paa Gaden. Og nu er det Deres Grusomhed, der jager hende hjem igjen for at blive mishandlet af en drukken Fader, efterat hun først er bleven mishandlet af Dem."

Men gaa tilside, stakkels Offer, eller ogsaa støder man Dig omkuld endnu engang.

— Seer Du den lille Mand der med den mørke Hud, de mørke Øine og de kulsorte Haar; han skynder sig, som om hvert hans Skridt gjaldt Liv eller Død.

Hvilken en overnaturlig Magt bringer ham til at løbe saa hurtigt? Det er en Jøde, der sælger Klæder. Hvad er det for en vigtig Affaire, der driver ham frem i den Grad, at han hverken lægger Mærke til Børnene, som han

løber overende, eller de gamle Folk, som han løber paa Armen?

Det er Fredag idag, og hans Sabbath er allerede begyndt. Han tør ikke gjøre nogen Handel eller Pengeforretning mere, og dog er det ikke til Synagogen, at han løber saa hurtigt, thi den er lukket. Hvad er det da, der driver ham fremad? Han er i Compagni med en Christen, og han har en lille Affaire at afgjøre med ham for den næste Dag. Han er nylig bleven underrettet om, at der Løverdag eller Søndag kommer et Skib, belæsset med Klæder, der ere Arvegods efter de stakkels Djævle, som ere døde af den gule Feber. At passe paa Skibets Ankomst hele Løverdagen og være den Første til at handle om Prisen for Ladningen er den Christnes Sag; om Søndagen paatager Jøden sig det, og om Mandagen sælge de Begge med hundrede Procents Opgjæld hele Efterladenskabet, der endnu er befængt af Smitten.

— „Hvorledes? med Fare for deres Medmenneskers Liv? Ja, det kan jeg til Nød tiltroe en Jøde, men en Christen gjør det ganske vist ikke."

Saaledes taler udentvivl den christne Læser.

Den jødiske siger det Samme, kun vender han Sætningen om. En skikkelig Jøde eller en skikkelig Christen gjør det ganske vist ikke; men det skeer dog, og vee da de smaa ulykkelige Tiggersker, der befinde sig paa Vedkommendes Vei, og som man nødvendigviis maa løbe overende, for at være den Første, naar Skibet kommer.

Lader os fortsætte vor Vandring. Sidealleerne ere propfulde af Folk, og Kjøreveien er bedækket med Omnibusser og Equipager, der kjøre frem og tilbage hele Natten igjennem; men en uhyggelig Taushed hersker i disse Huse, hvor i vor Ungdom Rigdom og Moden havde deres Sæde. Dengang tonede der Musik fra hvertandet Huus, og indenfor de aabne Vinduer kunde den Spadserende uafladelig see rige Toiletter og muntre og lykkelige Ansigter. Nutildags ere Vinduerne bedækkede med Jalousier, og man seer ikke andet, end Kjøbmændenes vrantne og kjedsommelige Ansigter.

Tilhøire ligger Wall-Street, der seer saa mangen en Formue fødes og forsvinde paa et Kaartblad eller et Tærningekast. Midt om Dagen er her Folk nok, men nu er Gaden øde og forladt. Kun nogle enkelte Individer gaae

langsomt frem og tilbage udenfor de store Banquierhuse; de tilbringe hele Natten her for en Dollar, for med den at bøde paa deres ringe Fortjeneste om Dage; for denne Priis vaage de over de Skatte, som Eiermanden selv ikke vilde bevogte en heel Nat for Alt, hvad den stakkels Vægter er istand til at fortjene hele sit Liv. Men han maa arbeide og vaage, thi han har en syg Kone og fire smaa Børn, som han opdrager — Gud veed for hvilken Fremtid!

Rækker af Vogne og et Antal af disse Omnibusser, der uophørlig kjøre frem og tilbage, bevæge sig fra Wall Street ind i den store Allee, der fører til Broadway.

Paa en af Trapperne, der føre op til Republikens Bank, sidder der en ung Pige med et overordentlig blegt Ansigt, og hvis klagende Raab Hot-corn! Hot-corn! overdøves af Støien paa Gaden. Der kommer Pengepaladsets Cerberus! Hvad kan det skade hans Skatte, at dette stakkels pjaltede Barn og hendes sygelige Broder staae et Øieblik stille paa de kolde Granittrin og kaste et bønfaldende Blik til de Forbigaaende, i Haab om at erholde en Skilling eller sælge en Smule Mais.

— „Hvad har I her at gjøre, I Kjeltringepak? Seer til, at I pille af og det paa Øieblikket. Hjem i Eders Hundehuller med Eder, I Tyvepak! Dersom jeg træffer Eder endnu engang her paa Trappen, kaster jeg hele Eders Kram i Rendestenen."

Det er saadanne Behageligheder, som disse Stakler hører baade Dag og Nat, disse Parier, der vegetere nogle Somre i Staden, for derpaa at døe i et eller andet Hul som Offere for Vinteren og endnu mere for den Forladthed, der tynger paa deres første Aar, og som forstener og dræber dem. Der behøvedes kun en saare ringe Deel af det Guld, som hiin Cerberus ruger over, for at oplive disse Ulykkelige og gjøre disse smaa Tiggere til nyttige Mennesker. Men af alle dem, der besidde dette Guld, hvormange er der vel, der tænke paa disse ulykkelige Væsner, som en ubarmhjertig Tjener kaster brutalt ned af de Trapper, som man stiger op af til deres Paladser?

Stakkels Børn! de have troet, at de paa dette Sted skulde sælge noget iaften. De ere trætte af at løbe om i Gaderne, de ere trætte af at slæbe den tunge Gryde med sig overalt, de

have sat sig et Øieblik paa Steenbænken, og næppe lade de deres Raab høre: „Hot-corn! rygende Hot-corn! ligefra Gryden!" saa jager allerede en ubarmhjertig Stemme dem bort igjen med sit: Afveien, I smudsige Unger! — Ja de ere smudsige, de ere fattige, elendige; det er en drukken Faders pjaltede Afkom. Men hvem er vel Skyld i deres Elendighed? derom spørger der Ingen. Det hedder blot: vil I afsted, I Canailler, eller jeg skal gaae ind efter Pidsken.

De adlyde, de gaae ned ad Veien til Broadway og læne sig et Øieblik op med Ryggen til et Jerngitter, medens de med Beundring see op til det trehundrede Fod høie Spir, der fra Trefoldighedskirken hæver sig op imod Himlen. Tænke de paa den halve Million Dollars, som man har ophobet her for at give Verden et Vidnesbyrd om, hvor rig Byen New-York er? Nei; de tænke paa det fattige lille Værelse, deres eneste Asyl, nede ved Enden af Rector-Street, et Bøsseskud fra dette gigantiske Klokketaarn, i et Huus, der udleies saa dyrt som muligt til fattige Folk af Værgerne for denne rige og prægtige Kirke.

— „Bill," siger den unge Piger, „seer Du

det Fruentimmer, som gaaer der? hvor hun er nydelig klædt, og seer hun ikke ud som en Dame? jeg veed bedre, hvem det er. Troer Du, at den gamle Kone vil lade mig, naar jeg bliver stor, løbe omkring paa Gaderne og sælge Nødder eller Hot-corn? Nei, Bill, saa skal Du nok see mig pyntet ligesom hende der, og saa faaer jeg Lov til at komme paa Bal og paa Komedie, og jeg kommer til at spise til Aften hos Taylor og drikke Viin, og til at ligge i en Seng, hvor jeg kan sove, saalænge jeg har Lyst. Ja hvorfor ikke? jeg er saamæn ligesaa kjøn som hun, naar jeg bare havde hendes Klæder."

— „Ja men hvorledes skulde Du bære Dig ad, Sal, for at faae saadanne Klæder? Hverken Du eller Moder har endnu kunnet fortjene saadanne smukke Klæder, og hvis den gamle Kone har dem, saa vil hun vist ikke give dem til Dig."

— „Det er jeg slet ikke bange for, for jeg veed nok, hvorledes man faaer dem."

Hvorledes skulde hun ikke vide det? Hun har gaaet i en altfor god Skole til ikke at vide Besked, og hun maatte være meget tungnem,

naar hun ikke i en Alder af tretten Aar skulde kjende alle Hemmeligheberne fra Gaden. Om tretten Aar igjen vil hun udentvivl være et Individ, som Selskabet for den moralske Forbedring har sin særlige Opmærksomhed henvendt paa, hvis hun ikke allerede inden den Tid har faaet en Plads i Marie-Magdalene-Stiftelsen, eller maaskee i Straffeanstalten Randall's Island.

Disse to Børns og deres Forældres Historie hører til dem, som jeg maaskee vil fortælle Dig en anden Gang; men nu have vi ikke Tid til at standse, lad os gaae videre!

— — Vi have Macden-Lane paa vor høire Side og Courtland's-Street paa den venstre. Hvert Øieblik kjører nye Omnibusser fra begge Sider ind paa den allerede stærkt befærdede Vei til Broadway.

Hvad er det for et Skrig! det er et Fruentimmerskrig, et Rædselsskrig, der bringer Blodet til at stivne. Det er Æblesælgerskten henne paa Hjørnet af Courtlands-Street, der udstøder det, og dog er hun ikke saaret, der har Ingen samlet sig omkring hende, og Mængden strømmer andensteds hen. Hvorfor? En Omni-

hus er nylig gaaet hen over en drukken Mands Legeme. Det er vistnok tilstrækkeligt til at vække et Fruentimmers Medlidenhed og bringe hende til at udstøde et Angstskrig. Men det er ikke blot Medlidenheden, der afstvinger hende dette Skrig; den Ulykkelige er bleven truffen i Hjertet. Den Person, der blev knuust for hendes Øine, er hendes Mand. Han forlod hende nylig, efter at have piint hende en heel Time baade med Trusler og Bønner, for at faae hende til at give sig en Shilling, mod Løfte om at gaae hjem til sit Logis, saasnart han havde faaet en Smule at spise.

— „Eller vel snarere at drikke?"

Nei, han giver sit Ord paa, at han ikke vil smage Brændevin i sin Mund meer den Aften.

Hun vidste godt, hvad saadanne Løfter have at betyde. Hun vidste, at hos Værtshusholderen henne paa Hjørnet, hvor han skulde ned for at kjøbe det Brød, som han svor paa at ville dele med begge sine Børn, der stod ogsaa en Række fristende Flasker ved Siden af Brødet! Hun kjendte sin Mand og vidste, at han ikke vilde kunne modstaae denne Fristelse. Naar han var fastende og nøgtern, behøvede man

kun at holde Leiligheden borte; men saasnart han havde begyndt paa at drikke, drak han, saalænge han endnu havde en Skilling i Lommen, og undertiden gik endogsaa den Smule, hans Kone havde fortjent paa sin Handel, den samme Vei.

Denne ringe Profit er imidlertid ofte de fattige Familiers eneste Tilflugt, og undertiden maae de gaae sultne tilsengs, for at lægge den hen til deres Huusleie, thi Værterne ere ubønhørlige, selv om de eie Millioner, som de ikke vide, hvor de skulle anbringe. Den ulykkelige Termin nærmer sig, og for en fattig Kone betyder een Shilling ofte ligesaa meget som ti under saadanne Forhold. Hendes Børn løbe omkring paa Gaden og raabe deres Hot-corn! Hot-corn! og dog skal hendes Mand have en Shilling, for at kunne ende sin Dag paa et Vertshuus.

Hun havde nægtet ham den, saalænge hun kunde; men da han ikke kunde komme nogen Vei med Bønner, havde han taget sin Tilflugt til Trusler og svoret paa, at han vilde kaste baade hende og hendes Kurve i Rendestenen, hvis hun ikke strax kom frem med Pengene.

Hvad skulde hun gjøre? Kalde en Politiofficiant til Hjælp, det kunde hun ikke, thi det var jo hendes Mand; heller ikke kunde hun samle Folk sammen omkring dem og lade Alverden vide, at denne pjaltede Tølper var hendes Mand. Hvad Bønner og Trusler ikke havde kunne bringe hende til, det fik Undseelsen hende til at gjøre; hun gav ham den Shilling, som han forlangte, og han skraaede strax henover Gaden. Han tænkte ikke paa nogen Fare; han saae ikke de tredobbelte Rækker af Vogne, der krydsede hinanden i alle Retninger; han hørte ikke eller forstod ikke Kudskenes Tilraab: „Heida! Afveien Drukkenbolt! Forbandede ...“ Hans Fod gled fra ham paa Steenbroen, han styrtede om imellem Hestenes Been, og Vognen gik henover hans Legeme.

Omnibusserne standsede et Øieblik; de Kjørende stak Hovedet ud af Vinduerne og saae med Rædsel, at man bar en Ulykkelig bort, bedækket med Blod og med Smuds. En og Anden spurgte, om han var død. Kudskene ere i Almindelighed ligegyldige Tilskuere til saadanne Scener, og de trøste sig gjerne med den Bemærkning: „Naar Alt kommer til Alt, er

det ikke andet end en Fyldebøtte!" Men denne Fyldebøtte er gift med den stakkels Kone der, og det er kun fjorten Aar siden, at han gik paa de samme Gader ligesaa stolt, ligesaa fast og ligesaa velklædt som nogen af dem, der nu stirre med et ligegyldigt Blik paa hans lemlæstede Krop eller gaae forbi med den Bemærkning, at det kun er en Fyldebøtte.

Ja det er iaften netop fjorten Aar siden, at dette stakkels Fruentimmer spadserede med denne Mand under Armen og for første Gang hørte ham kalde sig „sin Kone". Det var en lykkelig Dag, Alt aandede Glæde omkring dem, og Bryllupsklokkens Klang ringede muntert for deres Øren. Det var dengang langt fra deres Tanker — og et Aar efter, da de smilende sade ved deres Førstefødtes Vugge, som et Par flittige og velhavende unge Folk — var det endnu længere fra deres Tanker, at der skulde komme en Dag, da han skulde lægge Haand paa hende, hvis Kjærlighed dengang var hans eneste Glæde, og da dette Barn, der nu blev kjælet for af Alle, skulde gaae omkring og tigge paa Gaderne og jages fra Dør til Dør med Forban-

delser og Hug, og da han selv skulde ligge blodig paa den selv samme Steenbro.

To Politiofficianter løfte ham op, bære ham ind i en Sidegade og lægge ham som død paa en Bærebør. Mængden stimler sammen omkring ham; man puffer og støder til hinanden; Enhver vil hen til det ulykkelige Offer. Hvorfor? For at bringe ham Hjælp, for at tilbyde ham nogen Lindring og Bistand? Nei, det er kun af Nysgjerrighed, tom og ynkelig Nysgjerrighed!

Men en Kone søger fremfor alle de Andre at bane sig Vei igjennem Mængden. „Lad mig komme frem!" raaber hun, „lad mig komme frem! jeg vil see ham!" Man hører hende næppe. Det er udentvivl ogsaa Nysgjerrigheden, den tomme Nysgjerrighed, der driver hende frem ligesom de Andre.

Hvorfor siger hun ikke: „Det er min Mand!" man vilde da have gjort Plads for hende, og Politiofficianterne vilde ladet hende komme til. Hvorfor? hun skammer sig! hun vil ikke lade disse følesløse Mennesker see, hvor dybt hun er sunken siden hiin Dag, da hun første Gang kaldte denne Ulykkelige sin Mand.

Dette Ord, der dengang klang saa sødt i hendes Øren, det udtaler hun nu kun med Bitterhed. Men hun er nødt til at udtale det, thi de ville bringe ham paa Hospitalet. Er han død? lever han endnu? hun veed det ikke. Hun styrter sig frem som en Afsindig og griber Politiofficianten i Armen: „Nei, nei!“ raaber hun, „ikke til Hospitalet! bring ham blot hjem! jeg skal pleie ham selv; der er Ingen, der kan pleie ham som jeg.“ — Stakkels Kone! hvad vilde hun gjøre med en lemlæstet Mand i det eneste Værelse, hun har til sig og sine Børn? Hvis hun skal sidde hjemme og pleie ham, hvad bliver der da af hendes lille Handel? En Anden vil da snart indtage hendes Plads, og alle hendes Hjælpekilder ville da være udtømte; der er da Intet til at kjøbe Brød for, Intet til at betale Huusleien, og naar den ulykkelige Termin kommer, og der ikke er Penge, saa maae de fortrække, enten de ere syge eller friske! Alting vel overlagt, der er intet Andet for, end at han maa bringes til Hospitalet.

— „Saa vil jeg følge med ham, og det er mig, der skal pleie ham!“

I det samme er der Nogen, der trækker

hende i Kjolen. Hun vender sig om; det er en Dreng og en ung Pige — det er de samme To, der nylig solgte Hot-corn og bleve jagen bort med Eder henne fra Trappen til Banken. — „Mo'er, Mo'er, hører Du ikke? Det er Bill og mig. Er Fa'er død? Hvem har slaaet ham ihjel?"

Det har Rommen! Det siger hun ikke, men hun tænker det. Hun tænker ogsaa paa sine stakkels Børn og hvad der skal blive af dem, hvis hun forlader dem for at pleie deres Fader. Hun tænker ikke paa de Mishandlinger, de Skjældsord og Forbandelser, som hun har maattet døie i saa mange grusomme Aar; Ophavsmanden til denne uværdige Behandling, det var ikke ham, det var ikke hendes Mand, men det var den Dæmon, som han var besat af, det var Rommen! Hun glemmer sin forladte Tilstand, sin Fattigdom og alle de Lidelser, som hun har udstaaet med sine Børn. — Hvem Andre skulde hun anklage derfor end denne ulykkalige Dæmon? Hun tænker snarere paa hiin Aften, som hun for fjorten Aar siden tilbragte i Glæde, paa hiin Nat, da det Barn fødtes, der nu klynger sig til hendes Kjole og

raaber: „Mo'er, Mo'er, er han virkelig død?" thi dengang var hun en lykkelig Kone, en lykkelig Moder. Nu seer hun kun een Ting, og det er, at han ligger blodig og døende foran hende, at en kjærlig Haand alene kan formilde ham de Øieblikke, han endnu har tilbage at leve i. Hvor gjerne vilde hun ikke forlade Alt, for at følge ham til Hospitalet! Men hendes Børn?

En anden lille Haand griber hende nu i Kjolen; hun seer sin lille Drengs sygelige Ansigt og hans bønlige Blik.

— „Gaa ikke fra os, lille Mo'er! de vil nok sørge for Fader. Du maa ikke gaae fra os."

Dette Blik og denne Bøn gjør Udslaget; hun gaaer bort med dem og naaer endelig sin fattige Stue, hvor hun, tiltrods for de moralske Lidelser, som hun er et Rov for, slumrer ind, overvældet af Træthed.

— — Klokken fire begynder Alarmklokken at kime. Det varede en god Tid, inden den stakkels Kone fik Øinene op og kunde tælle de otte Slag, der bebudede, at der var Ildløs i hendes Qvarteer. Hun sov endnu indeni og havde ikke den mindste Anelse om den Fare, hun løb;

derfor rørte hun sig ikke af Pletten. En voldsom Bragen og et Ildskjær, der faldt ind af hendes lille Vindue til Baggaarden, faaer hende endelig lysvaagen. Hun lukker i en Fart sin Dør, den tynde Brædemuur, der alene adskiller hendes Børns Leie fra Branden. Hun løber hen til dem og slæber dem hen til Vinduet. Skal hun kaste dem ned paa Steenbroen? Det er det eneste Middel til at redde dem, thi Ilden fortærer allerede Trappen; den har naaet Døren, og hvis den trænger ind i Stuen, saa er hun fortabt. Vinduet staaer aabent; næsten afsindig af Skræk og uden at vide, hvad hun gjør, har hun taget sin lille Dreng paa Armen og sat sig med ham i Karmen.

— „Mo'er, Mo'er!" raabte Barnet, „kast mig ikke ud! Jeg skal nok være artig, — gjør det bare ikke!"

Han græder, han knuger sig krampagtigt ind til sin Moder og kaster et forskrækket Blik paa Mængden dernede, der skriger: „Kast ham ud, kast ham ud! Vi skal nok tage imod ham!" Hundrede Hænder udstrække sig paa eengang, hundrede ædle Hjerter ønske at stille sig imellem Vinduet og Steenbroen for at frelse den

lille Tiggerdreng, hvem de Dagen iforveien havde sparket tilside, hvis han var kommen dem iveien! Det kommer af, at de høre en Moders Stemme, der beder om Hjælp for sit Barn. Ofte har denne Røst maaskee allerede trængt sig til deres Øre; men da brændte det ikke i Huset! Dengang brændte det kun i Faderens Indvolde og i hans Hoved, men hvad brød de sig derom? Dengang kimede ikke Alarmklokken; men nu lyder den, og der er ikke Een, som er døv for dens Klang. Der gaaer ligesom en Strøm af Opoffrelse og Heroisme gjennem Luften. Alle Hænder udstrække sig imod det ulykkelige Barn, og Enhver er beredt til at give sit Liv for at frelse hans.

— „Lad ham kun falde! .. Kast ham ned! ... Om fem Minuter er det ude med Jer Alle! ... Det gamle Huus brænder som Fyrsvamp!"

Moderen seer sig tilbage. Ilden sender allerede sine Slangetunger ind under Døren. Hendes Kjole, der ligger paa en Stol henne ved Døren, har Ilden allerede grebet fat i; nu naaer den Sengen. Hun er nødt til at kaste sig nøgen ned med sine Børn mellem alle disse Mennesker, eller ogsaa maa hun døe i Luerne!

Paa eengang bliver der en stærk Bevægelse mellem Mængden nede paa Gaden.

— „Plads, Plads!" — Fremad, Folk! Rask!"

Det er en Afdeling Brandfolk, der kommer hurtigt op ad Gaden med deres Redningsinstrumenter. De have bemærket en Kone og hendes Barn, der svæve i Fare, og de skynde sig nu hen til Stedet.

— „Plads, Plads! Rask fremad!" og Formanden tilraaber i det samme den ulykkelige Moder: „Vær De kun rolig! Nu komme vi!"

Næppe standser deres Vogn udenfor det brændende Huus, saa reiser der sig allerede en Stige op imod Muren; den er neppe endnu stillet fast, førend en af Brandfolkene løber op ad den; nu er han deroppe. Hurra! Mængden udstøder et Glædesskrig, thi han har allerede den lille Dreng paa den ene Arm og Søsteren paa den anden og raaber til Moderen, at hun skal følge bag efter. Hun tøver. Hvorfor? Den brave Mand begriber det strax; han standser et lille Øieblik, trækker sin Frakke af og kaster den til hende. Nu stige de ned! nu ere de frelste! — Livet er frelst i det mindste, men den stakkels Moder har nu ikke det Mindste

tilbage i Verden uden to faderløse Børn og ikke en Traad til at skjule sig i uden hendes Redningsmands Frakke! Hvor er hendes Mand i dette Øieblik? Hun skal ikke mere see ham paa denne Jord, thi han har benyttet sig af, at Vaagekonen ved hans Seng er falden et Øieblik i Søvn, han har revet Forbindingen af sine Saar, og han er sovet ind, han ogsaa; men han sover en Søvn, som ingen menneskelig Røst kan raabe ham op af, og hvoraf Gud alene skal vække ham paa Opstandelsens Dag. Døm ham ikke for strengt! Han var et Offer og ikke en Forbryder!

Tænk paa hans Kone og hans Børn! Det er dem, der trænge til Eders Medlidenhed! Opdragen i den værste af alle Skoler — Gaderne i denne By — har hans lille Dreng allerede lært „at rapse", og han deelte med sin Fader Udbyttet af sin Behændighed. Faderen, eller rettere den Dæmon, han var besat af, opmuntrede Drengen til at uddanne sig i Haandværket. Hvorledes skal den stakkels Moder kunne modarbeide denne Kræftskade, der allerede har angrebet hendes uskyldige Barn? Hele Dagen maa hun sidde henne paa Hjørnet og

sælge sine Æbler, sine Nødder og sit Brystsukker, for at ernære sin Familie, der uden hende vilde døe af Sult, og for at forhindre, at hendes Mand bliver arresteret eller kommer under Fattigvæsnet.

Du har allerede seet, kjære Læser, hvilken Virkning Opdragelsen paa Gaden har havt paa Sally; Synet af hendes Veninde Julie Antrim med Silkekjolen og de laante Kniplinger har allerede ledet hende paa Tanken om at slaae ind paa den samme Vei, og hun har lovet sig selv at gjøre det, saasnart hun bliver stor nok dertil.

Hvem skal standse hende ved Randen af denne Afgrund?

Faren er mere truende end nogensinde. Nøgen og uden Tag over Hovedet, hvorledes skal hun kunne friste Livet? Der behøves kun et Skridt, kun en ond Tanke for at føre hende hen til den Harpy, der laaner de unge Piger smukke Klæder — de stakkels Offre, der for hele deres øvrige Liv ere fordømte til den frygteligste Straf, thi disse Klæder, der friste dem med deres Pragt, ere ligesaa mange Nessus-

skjorter for dem, der først komme til at bære dem.

Sally begynder at troe, at hun allerede er stor nok — i det mindste stor nok til at begynde. Der er dem, der ere yngre end hun, og som allerede streife om paa Gaderne ved Nattetid. Julie er slet ikke ældre, og større er hun ikke heller. Paa sine Aftenpromenader er hun ofte staaet stille for at invitere Sally til at spise en Maiskage med sig, og hun har da altid sørget for, at hendes Guldstads ret kunde stikke det stakkels Barn i Øinene for at faae hende med sig. Hun er ligefrem interesseret i at spille Fristerindens Rolle, thi hun har talt til Mrs. Brown om sin gamle Veninde Sally Eaton og har roest hende overordentlig. Mrs. Brown har selv uleiliget sig hen for at see hende, hun har kjøbt af hendes Hot-corn, hun har henvendt til hende nogle af disse Talemaader, der paa en behagelig Maade smigre en ung Piges Forfængelighed, og hun har lovet Julie en ny — det vil sige en saagodtsom ny — Kjole, hvis hun kunde formaae Sally til at følge hende og leve med hende.

Den stakkels Sally er bleven grusom fristet!

Eva blev det ogsaa, og hun bukkede under. Dette Slangesprog, disse troløse Løfter dukke nu atter op i Sallys Sjæl, medens hun staaer der, eensom og forladt paa Gaden med sin Moder og den lille Willie, uden andre Klædningsstykker end et Tæppe, som en medlidende Haand har kastet over hendes Skuldre. Deres Huus og Alt, hvad der er deres, gaae op i Flammer og Røg. Hendes Moder græder for første Gang i mange Aar. Længe, saare længe har hun hærdet sig mod Ulykken, uden at bukke under for den. Idag flyde hendes Taarer hyppigere, men det er ikke Smerten, der bringer hende til at udgyde dem. Hun græder ligesom hiin Nat, da hendes Datter blev født. Hun hulker, hun takker Gud og giver sin Redningsmand Haanden, fordi han har reddet hendes Børn, hvis Liv er hende dyrebarere end alt Andet.

Han tænker neppe engang paa, hvad han har gjort, og der mangler ikke meget i, at han støder baade hende og hendes Taknemmelighed fra sig.

— „Det er godt, det er godt, min gode Kone, De gjorde bedre i at søge en Tilflugt et eller andet Sted."

Et eller andet Sted! ja et eller andet Sted! men hvor?

Det er det store Spørgsmaal. Mængden jubler over Brandfolkenes Heltemod; der mangler ikke meget i, at man fører dem i Triumph igjennem hele Byen og lader Champagnekurvene komme frem for at drikke paa deres Velgaaende. To fattige Børn ere nylig af dem blevne frelste fra Flammerne. — Frelste, hvorfor? for at ligge nøgne paa Gaden? Nei. Lad dem gaae hen til deres Venner! de have ingen. Godgjørenheden har trykket Moderen nogle Dollars i Haanden; men hvem giver dem et Tilflugtsted? —

En Mand paa omtrent et halvhundrede Aar, fulgt af en ung fortøiet Datter, der er baade smuk og velklædt, baner sig Vei igjennem Mængden og naaer hen til Enken og hendes Børn. Hun tager dem ved Haanden og fører dem bort med sig med de simple Ord: „Kom med os."

Der behøves kun saadanne tre Ord, udtalte med Godhed, for at bringe Fred, Lykke og Haab til at vaagne igjen i bedrøvede Hjerter. Der er noget paa engang Magnetisk og Uimodstaaeligt i Godheden.

Moderen adlyder næsten mechanisk og uden at tænke over, hvad hun gjør. Willie følger hende, ligesom Lammet følger Faaret — til Græsgangen eller til Slagterbænken.

Sally veed en Smule bedre, hvad det er hun gjør. Et Øieblik endnu, og hun vilde have slaaet ind paa en anden Vei; nu klynger hun sig til sin nye Venindes Arm, ligesom en Skibbruden til sit sidste Haab. Hvis Haabet var kommet et Øieblik sildigere, vilde hun have fulgt den Dæmon, der allerede havde faaet Indpas i hendes Hjerte; hun vilde da have forladt sin Moder og gaaet hen for at banke paa Mrs. Browns Dør, der altid staaer aaben, og engang indenfor den, da vee, vee hende! Naar den Dør først havde aabnet sig for hende, vilde hun have seet enhver anden lukke sig for bestandig.

Men hvem er det da, der har sagt: „Kom med os?" Denne Stemme er ikke Sally ganske ubekjendt, og dog kan hun ikke erindre den. Venner eller Fremmede, de som række os Haanden i Ulykke, ere os altid velkomne. Dennegang er det dog ikke ganske Fremmede. Faderen har tilforn været en Svirebroder, ligesom

Bill Eaton; de have drukket sammen, de have beruset sig sammen, og han har endogsaa bidraget til at føre ham ind paa den Vei, som han har slaaet ind paa. Nu vil han i det mindste for en Deel gjøre denne Uret god igjen imod hans Familie. Den unge Pige var dengang en af Sallys Legesøstre; de have tigget med hinanden og solgt Nødder og Hot-corn i Compagni. Men hvorledes skulde hun nu kjende hende igjen? Dengang var hun pjaltet og smudsig, endnu mere end Sally. Hendes Forældre vare endnu fattigere og beboede et Værelse, der var endnu kummerligere, i et af de usleste Huse i Centre-Street. De drak begge To, og alle Mennesker sagde om Datteren, at hun var et afskyelig Dyr, som det aldrig kunde gaae godt i Verden.

Hvorledes skulde Sally gjenkjende hende i den unge velklædte Dame, der saa beskedent vandrede ved hendes Side? Men der er saamegen Godhed i hendes Ord, saamegen Blidhed i hendes Stemme, at det fattige Barn føler sig rørt derved og følger hende med lette Skridt.

Den gamle Mand gav Enken sin Arm og

tog den lille Dreng ved Haanden. Hans Datter følger efter med Sally. De gaae ind i et Huus, der seer velhavende ud; en smuk Trappe fører dem op til første Etage — der boe de. Hele Leiligheden bestaaer rigtignok kun af en Sal, to Værelser og et Kjøkken; det er ikke meget, men det er Alt, hvad der behøves for Faderen og hans Datter. Han er Tømmermand og fortjener et Par Dollars om Dagen; hun syer Kraver og Halstørklæder og fortjener tre til fem Dollars om Ugen; det er nok til at bestride alle deres Fornødenheder. — „For tre Aar siden," sagde han, „var jeg den uforbederligste Drukkenboldt, der nogensinde har søgt ned i en Kjælder i Centre-Street; og min Kone! ... men lad os ikke tale om hende, hun er nu død og borte. Hvad jeg nu er, og hvad jeg nu har, det har jeg altsammen det Barn der at takke for, det er hende, der har forbedret mig; det er hende, der har gjort mig til en skikkelig og ædruelig Mand, og det haaber jeg med Guds Hjælp at blive til min Dødsdag."

— „O hvis hun ogsaa kunde forbedre min Mand, hvor vilde jeg ikke velsigne hende!"

— „Ak, det er altfor silde!"

— „Nei, nei, det er aldrig forsilde! Saalænge der er Liv, er der ogsaa Haab."

— „Det er ganske sandt; men ..."

— „Men hvad? Hvad mener De dermed?"

— „Jeg var igaar tilfældigviis paa Gaden, da Deres Mand blev kjørt over. Jeg kjendte ham strax og fulgte med til Hospitalet, hvor jeg saae ham blive forbunden. Jeg saae strax, at han ikke kunde leve; men det kunde maaskee dog trække noget ud, og jeg gik bort for at opsøge Dem. Jeg var imidlertid kun kommen nogle faa Skridt op ad Gaden, da man kaldte paa mig, og den stakkels Bill" ....

— „Jeg forstaaer Dem; han er død."

— „Ja han er død. Da jeg igjen stod ved hans Seng, var det paa det Yderste med ham, men sin Samling havde han endnu. „Jim, Jim!" sagde han til mig. „Dersom jeg havde aflagt Løftet*) paa samme Tid som Du, saa var det ikke kommet saavidt med mig. Men jeg har ikke noget imod at døe. Min Kone og mine Børn ville være meget lykkeligere, naar de ikke have mig."

---

*) Maadeholdsløftet.

— „O nei, nei! det var dog min Mand.... mine Børns Fader.... han kunde endnu have forandret sig."

— „Jeg dør nu", tilføiede han; „men i hele ti Aar kan jeg ikke huske, at mit Hoved har været saa frit som i dette Øieblik. Gid jeg kunde faae dem at see og høre af deres Mund, at de tilgive mig alt det Onde, jeg har gjort dem! Troer De, at min Kone kan tilgive mig?"

— „Ja af mit ganske Hjerte."

— „Det Samme sagde jeg, og det syntes at berolige ham. Derpaa bad jeg ham at tilgive mig, at jeg havde forledt ham til at drikke. "O!" svarede han, „jeg tilgiver alle Mennesker, endogsaa dem, der sælge os denne Helvedes Drik. De Eneste, som jeg ikke kan tilgive, det er dem, der har givet dem Lov til at tage Livet af os. Med Undtagelse af disse, saa tilgiver jeg alle dem, der have gjort mig Ondt, og jeg dør i Fred. Siig til min Kone, at hun er min sidste Tanke. Gud velsigne hende, baade hende og mine stakkels Børn! Hvad skal der blive af dem? Farvel, Jim! gaa hen og see til min Kone; bring hende mit Farvel og

sig til hende, at jeg vilde ønske, at jeg havde levet, saaledes som jeg dør. Men nu er det for silde, altfor silde!" Jeg kunde ikke tale; jeg vendte mig et Øieblik om for at skjule min Bevægelse; da jeg igjen vendte mig om til Sengen, saa var det forbi. Jeg havde ikke mere at gjøre der; men jeg tænkte paa Dem og gik hjem for at vække Maggie."

Dette Navn bragte Sally til at skjælve og opfriskede alle hendes Barndoms Erindringer. „Maggie!" gjentog hun. „Ja det er hende! Moder, kan Du erindre Maggie?"

— „Nei, jeg kan kun huske een Maggie — Wild-Maggie fra Fife-points*); det var den smudsigste, galeste og uregjerligste Tiggertøs i hele Qvarteret, og hendes Fader var den uforbederligste Drukkenbold — han var endnu værre"...

— „End Deres Mand! Ja skaan mig kun ikke. Jeg skammer mig ikke derover nu, da jeg har forbedret mig."

— „De .... De skulde være .... Den unge Pige der, det er da ikke ...."

— „Jo Moder, det er Wild-Maggie, og det

---

*) En Plads i New-York.

er hendes Fader. Den unge Pige, denne Engel, der saa venligt sagde til Dig: „Kom med os!" det er Wild-Maggie; nu kjender jeg hende godt, og vi ere her hos ....

— „Den gamle Jim Reagan, der i saa mange Aar ikke havde nogen anden Bolig end Kjælderne i Centre-Street."

Margrethe — thi vi ville ikke længere kalde hende Maggie — afbrød Samtalen for at lave Frokostbordet tilrette. Der maatte ogsaa skaffes Klæder til deres Gjester. Uagtet Sally var noget mindre, fandtes der dog Tøi nok, hun kunde passe, i hendes gamle Legesøsters Garderobe. Og hvad hendes Moder og den lille Dreng angik, saa var Jim Reagan velhavende nok til med Hensyn til dem at bringe en af Christendommens skjønneste Forskrifter i Udøvelse — den nemlig, der byder os at øve Kjærlighed mod Enken og den Faderløse; men denne Gang behøvedes det ikke, thi der blev i det samme banket stærkt nede paa Gadedøren, og da Margrethe gik ned for at lukke op, var det en Tjener med en stor Pakke.

— „Er det i dette Huus", spurgte han, „at jeg træffer en Kone, hvis Huus er brændt inat?

Hun havde en ung Pige og en lille Dreng med sig."

— „Ja."

— „Saa er De maaskee den unge Dame, der var henne ved Brandstedet, og som sagde til den fattige Kone og hendes Børn: „Kom med os."

— „Ja, men hvortil alle disse Spørgsmaal?"

— „Fordi Den, der har sendt mig, har paalagt mig ikke at glemme Nogen. Han har endvidere sagt til mig: „Naar Du er ganske vis paa, at Du har truffet de Rette, saa giv den unge Dame disse tre Guldstykker, eet for hvert af de Ord, hun har talt saa vel, og dette Brev og disse Klæder skal Du levere til den fattige Kone, som hun har skjenket Huusly." Det er det Hele! her ere De altsaa, og De er den unge Dame, som jeg søger. De har ogsaa et Ansigt, der ikke kan lyve. Jeg har altsaa udrettet mit Ærinde."

Han trak Døren i efter sig og var borte med det Samme. Hvad skal det sige? Er det en Drøm? Nei, Guldstykkerne og Pakken holder hun jo i Haanden. Maaskee Brevet indeholder Mere? Hun iler opad Trappen med det Alt-

sammen og rækker Brevet til Sally. Pakken indeholder Sørgeklæder i Overflod til Enken og Børnene.

— „Men Brevet, hvad staaer der i Brevet? spørger Jim Reagan.

— „Intet, Fader. Det er adresseret til den høiærværdige Hr. Pease i Arbeidshuset paa Fife-points og indeholder en Begjering om at skjenke Enken og hendes Børn et Asyl der. Brevskriveren vil selv senere henvende sig personlig til ham om det Samme."

— „Naa i Guds Navn da!" raabte Jim Reagan muntert. „Lader os da takke Vorherre for det Gode, han sender os, og lader os saa spise Frokost!"